

HUYSMANS J. K.

Bryderier

Kbh
1891

Tillykke med din eBog

Du har modtaget en eBog via **Det Kongelige Biblioteks EOD-service**.

Vi håber, du vil finde den både nyttig og let at anvende. eBogen er leveret til dig som en søgbar PDF-fil, og det giver dig nogle særlige anvendelses-muligheder.

Hvordan du bruger eBogen

Læse på din skærm

Du kan åbne og læse eBogen via din almindelige PDF-reader, der ligeledes giver dig mulighed for at bladere mellem siderne og zoome i teksten.

Udskrive på din printer

Du kan skrive hele – eller enkelte sider af - eBogen ud på din egen printer.

Gemme på din computer

Du kan let gemme eBogen på din private computer, USB-nøgle eller diskette.

Søge tekst

Du kan søge efter ord, dele af ord eller hele sætninger, i eBogen ved at bruge PDF-Reader'ens indbyggede søgefacilitet. Denne finder du ved at klikke på ikonet "Search" , eller trykke på tastaturknapperne [Ctrl+f].

Kopiere og genbruge tekst

Du kan kopiere tekst fra eBogen ved at klikke på ikonet "Select toolbar" , indramme den tekst, du ønsker kopieret og trykke på tastaturknapperne [Ctrl+c]. Du indsætter teksten, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

Kopiere og genbruge billeder

Du kan kopiere billeder fra eBogen ved at klikke på ikonet "Snapshot Tool" og indramme billedet, du ønsker kopieret. Du indsætter billedet, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

Betingelser for brug

Bruger du eBøger fra Det Kongelige Biblioteks EOD-service accepterer du samtidig de betingelser, der knytter sig til brugen af disse pdf-filer. Den vigtigste af disse betingelser er, at du kun må anvende eBøgerne til personlig ikke-kommerciel brug.

Læs alle betingelserne på <http://books2ebooks.eu/odm/html/kb/da/agb.html>

J. K. HUYSMANS

BRYDERIER

PAA DANSK VED

EMANUEL GOLDSTEIN

KØBENHAVN

JAKOB H. MANSAS FORLAG

1891

BRYDERIER

I. KAPITEL.

I
Inde i Spisestuen sad Prokurator Ponsart og hans bedagede Svigersøn, Rentier Lambois og var ifærd med at lægge deres Servietter sammen. De sad begge lige under Hængelampen, der kastede sit bløde gule Lys ned over Dugen, mens den øvrige Del af den gammeldags Stue laa hen i et mildt Halvmørke. Henne i den høje Fajanceovns hvide Emalje spejlede Lampekuplen sig som en svagt lysende Halvkugle. Mellem Døren og Ovnens stod en massiv Buffet af gammelt Egetræ med Skabe forinden, bag hvis Glasdøre et stort Nysølv Fyrfad tindrede ud i Mørket; og det blinkede svagt i de høje slebne Champagneglas, som stod ved Siden af. I det andet Skab stod der Stabler af hvide Porcellænstillere med Guldkanter; de stod der egentlig kun til Stads. Paa den modsatte Væg skimtede man utydeligt et Litografi af Statsmanden Thiers oven over en Række Rørstole med svajede Ben.

De to gamle Herrer sad i en fortrolig Samtale, da Døren i det samme gik op, og Tjenestepigen kom ind med Kaffen. Hurtigt blinkede de til hinanden, og tav. Da Pigen havde sat Kaffen fra sig og sat et Palisandertræs Likørstel foran dem paa Bordet, listede hun sig stilfærdigt ud igen. Lambois skelede mistroisk hen til Døren og da han saa, at den var forsvarligt lukket, tog han fat dér hvor han slap, da Pigen kom ind.

— Altsaa min kære Ponsart, nu er vi igen alene, lad os saa se at komme til et Resultat. De er Jurist, og De maa altsaa kunne sige os, hvorledes vi er situerede set fra et juridisk Synspunkt.

Betænksomt skar Prokuratoren Spidsen af en Cigar, strøg langsomt en Tændstik, tændte og gav saa paa en docerende Maade sin Mening tilkende.

— Deres Søn er død barnløs og saasom han hverken har Brødre eller Søstre eller Nevøer eller Niècer, saa bør hans lille Mødrenearv ifølge Lovens Paragraf 746 ligelig deles mellem de Efterlevende paa fædrene Side og paa mødrene Side. Med andre Ord, hvis Julius ikke har sat sin Formue over Styr, saa tilfalder der hver af os halvtredsindstyve Tusind Franks.

— Godt, men nu maa vi bare skaffe os

Oplysning om, hvorvidt vor stakkels Dreng ikke er gaaet hen og har testamenteret sin Formue til én eller anden.

— Ja, det er jo unægteligt et Punkt, som spiller en meget vigtig Rolle.

— Men vi sætter nu, vedblev Lambois, at Julius ejer sine hundredtusind Franks helt og holdent, og at han er død uden at efterlade sig Testamente, hvorledes skaffer vi os saa dette Fruentimmer fra Halsen, som han har levet sammen med? — Skaffe os af med hende, det kan vi jo sagtens, sagde han efter at have siddet et Par Minutter og tygget paa det; men det gælder at manøvrere paa en saadan Maade, at hun ikke gør Forsøg paa at presse Penge af os eller kommer hertil og laver Skandale.

— Ja det er netop Sagen, svarede Ponsart; men jeg har min Plan fiks og færdig i Hovedet; jeg tænker vi kan blive af med hende paa en meget nem Maade, uden at vi sætter os i altfor store Udgifter.

— Ja hvad forstaar De nu ved „uden altfor store Udgifter.“

— Aa for Pokker, — højst et halvhundrede Franks, — det er det allerhøjeste.

— Uden at lade hende beholde Indboet?

— Selvfølgelig, selvfølgelig, det lader jeg gaa hertil som Fragtgods.

— Bravo! sagde Lambois, idet han rykkede sin Stol hen til den aabne Ovndør og møjsommeligt strakte sit Ben, der var ophovnet af Gigt, hen mod Ilden.

Ponsart stak en Snaps Likør ud, beholdt den et Øjeblik i Munden, og idet han fløjtede gennem Læberne, som han spidsede til en Rosenknop, sagde han.

— Delikat! det er endnu noget af Onkels gamle Kognak, hvad?

— Ja man faar ikke Mage til den i hele Paris, sagde Lambois i en selvbevidst Tone.

— Nej, det har De nok Ret i, svarede Ponsart. Men, hvad jeg vilde sige, min kære Lambois, det bliver skam nødvendigt, at vi frisker alle Enkelthederne op ved denne fatale Historie. Skøndt jeg vêd, hvad jeg vil, kan man dog aldrig være forsigtig nok, og er jeg først inde i Hovedstaden, saa staar jeg der. Hvad kender vi egentlig til dette Pigebarn? Hendes Fortid, den kender vi ikke noget til, og vi vêd lige saa lidt, hvordan det er gaaet til, at Deres Søn er faldet i med hende. Vi vêd bare, at hun er en temmelig udannet Personnage, det fremgaar jo nemlig tydelig af Ortografien i det Brev, hun har sendt Dem. A propos om Brevet, jeg tror De har gjort meget rigtigt i at følge mit Raad, og ikke svaret hende. Men for at komme til-

bage til Sagen, det er jo ikke synderlig mange Oplysninger vi har om hende.

— Ja stort andet vêd jeg heller ikke; jeg kan kun gentage det samme som jeg éngang har sagt Dem. Da jeg fik Brev fra Lægen, at Julius laa for Døden, rejste jeg straks til Paris; dér fandt jeg hende indstalleret hos min Søn, som hun forresten tog sig meget omhyggeligt af, det maa jeg lade hende. Julius forsikrede mig, at dette Fruentimmer tjente hos ham; jeg troede naturligvis ikke en Døjt af det hele, men jeg lod som ingen Ting, fordi Lægen havde bedt mig om, ikke at gøre den Syge imod. Saa var det jo at Feberen tog til og jeg saa at der intet Haab var mere. De vêd jeg blev der inde endnu et Par Dage, og jeg ventede hvert Øjeblik paa at denne Tjenestepige vilde give sig tilkende, som den hun i Virkeligheden var. Det maa jeg lade hende, hendes Opførsel under Julius' Sygdom, den var upaaklagelig. Saa ved De jo hvordan det gik, Liget skulde hurtigst muligt besørges hertil, og i de paafølgende Dage havde jeg saa meget at gøre derinde, at jeg ikke fik Tid til at tale med hende; og jeg har ikke hørt noget til hende, før jeg faar denne Skrivelse, hvori hun fortæller, hun er frugtsommelig og beder om lidt Pengehjælp.

— Lidt Pengehjælp, hm! det er kun Begyndelsen til Pengeafpresningen, kom det efter en lille Pavse. — Men hvordan er hun nu som Kvinde betragtet?

— Aa-h — det er i Grunden et ganske dejligt Pigebarn, en høj Brunette med Øjne som en Vildkat og Tænder som en Perlerad. Hun er meget indesluttet af sig og gaar altid omkring med en hellig Mine, og det er dét man bør tage sig iagt for, for bag al denne megen Uskyldighed skjuler der sig sikkert en meget beregnende Personnage. Ja, ja min gode Ponsart, pas paa hvad jeg siger, jeg er bange for, det bliver en haard Kamp De dér faar at kæmpe.

— Aa pyt, hun skal sgu staa tidlig op, Pigebarnet, for at tage en gammel Rotte som mig, ved Næsen. Desuden har jeg andre Kort paa Haanden; jeg har jo en Ven derinde som er Politiassistent og som nok hjælper mig naar det kniber; lad hende være nok saa dreven hun være vil, jeg skal nok faa Krammet paa hende, hvis hun sætter sig paa Bagbenene. Jeg tænker hele Ekspeditionen til Hovedstaden vil vare en tre Dages Tid, og naar jeg saa kommer tilbage, forlanger jeg som Salær for min Ulejlighed nok et Glas af denne gode gamle Kognak.

— Ja det skal saamænd være Dem vel undt,

udbrød Lambois, der blev saa glad, at han helt glemte sine Gigtsmærter. Se mig til den Knægt, sagde han idet han førte Samtalen hen paa Sønnen, lige indtil Dato har han ikke gjort mig Spor af Knuder, han sled eksemplarisk i sin Jus, bestod sine Eksaminer og levede endog en Smule indgetogent. Han var et komplet Stuemenneske og havde saa godt som ingen Omgang. Aldrig har han skaffet mig Gæld paa Halsen, den Dreng, og saa en skøn Dag lader han sig besnære af et Fruentimmer som han har fisket — hvor? ja det er dét som er mig ubegribeligt.

— Ja det er nu engang Verdens Gang; det stille Vand har den dybe Grund, som man siger. De artigste Børn bliver i Reglen de uvorneste Knægte, bemærkede Prokuratoren der imidlertid havde stillet sig op foran Kakkelovnen og trukket Frakkeskøderne til Side for at hans Bagparti bedre kunde nyde godt af Varmen. Og det er Konsekvensen deraf, fortsatte han, den Dag de træffer paa en Kvinde, som forekommer dem mindre fræk og mere elskværdig, saa tror de straks, de har fundet det „vidunderlige“, og saa bider de paa. Den første den bedste Kvinde kan trække saadan et Mandfolk til Vands, bare hun ser lidt mildt til ham. Hun behøver forøvrigt ikke at have mere Forstand end en Gaas.

— Ja, det lader jeg nu ikke sidde paa ham, svarede Lambois. Julius var ikke af den Slags, der saadan lod sig tage ved Næsen.

— Aa vis vas, tage ved Næsen, vrissede Prokuratoren. Nu da vi er blevne lidt stive i Knæerne, nu kan vi ikke mere forstaa, hvorledes de unge mir nichts dir nichts kan gaa i Tøjet. Naar vi tænker tilbage paa den Tid da vi selv var i Lømmelalderen, da var vi jo helt fjollede saa saare vi saa et Skørt. Lad os være ganske ærlige, min gode Lambois, De hører sgu ikke til dem, som har ladet noget gaa fra Dem.

— Vist har jeg ikke dét, vi har naturligvis moret os som alle andre, før vi blev Ægtemænd; men Herregud, hverken De eller jeg har dog nogensinde rodet os saadan ind, at vi en skøn Dag blev — ja lad os bare kalde Tingen ved sit rette Navn — en skøn Dag blev hængende i det.

— Det er hørt! indrømmede Ponsart.

De smilte begge to, de gylpede lidt efter lidt deres Ungdomsbedrifter op og de talte sig varme og der kom en Spytkugle paa Lambois Læber og en Gnist i den gamle Prokurator's Tinøjne. Velværet bredte sig over dem og hyllede dem som i en Taage. De havde sat en bedre Middag tillivs og drukket god gammel Vin. Luften i Værelset var tung af Varmen

fra Ovnene og Lampen, og Blodet steg dem til Hovedet. Deres Tanker kom nu kun til at dreje sig om ét: om Kvinden. Og Minderne kom mylrende ind paa dem og de levede dem om igen, nød dem paa ny. Og da de var under fire Øjne, generede de sig ikke. De slog sig mere og mere løs og udviklede nu for tyvende Gang deres Smag i Retning af Kvinder.

Ponsart skulde have dem lystige, buttede og elegante. Lambois derimod foretrak de lange, magre, ikke altfor udmajede. Først og fremmest skulde de besidde en vis Dannelse.

— Aa vis-vas Dannelse. Dannelsen spiller ingen Rolle her. Pariserchic se det er dét, det kommer an paa, sagde Prokuratoren, hvis Øjne skød Lyn. Det egentlige, det, det gælder om, det er, ikke at have en Træklods i Sengen.

Han skulde lige til nærmere at definere hvordan et Pigebarn efter hans Mening skulde være skabt, da Kukkeren over Døren i det samme slog hel.

— Hvad Fanden er den allerede ti? saa maa jeg nok se at komme hjem i Kareten, ellers naa'r jeg nok ikke første Tog i Morgen tidlig.

Han trak Overfrakken paa. Luften ude paa Gangen kølnede de vakte Ungdomsminder. Tavse gav de hinanden Haanden. De var

blevne forstemte, nu da Minderne fra deres unge Dage var dunstede bort. Hadet blussede paany op i dem mod denne fremmede Kvinde. Hun maatte for enhver Pris gøres uskadelig. Skulde saadan en Tøjte træde op imod dem og bestride deres Ret til Arven! Var den ikke sikret dem ved Landets Lov som jo var hellig og ukrænkelig?

II. KAPITEL.

Prokurator Ponsart havde været bosat i noget over tredive Aar i Beauchamp, en lille By, der ligger i Omegnen af Marne; han havde arvet hele Faderens Formue, den, der havde givet Anledning til saa megen Sladder i Byen, fordi den havde vokset sig stor i en foruroligende Hast; og saa hviskedes der rundt i Krogene om diverse mugne Affærer.

Da Ponsart var færdig med sine Eksaminer, blev han endnu nogen Tid i Paris, som Fuld-mægtig hos en Advokat, hvor han blev sat ind i alle de Kneb, der henhører til Faget. Han var et af de Mennesker, hvis Sind altid er i

Ligevægt, der flotter sig indtil et vist Beløb, og saa siger stop.

Naar han for Eksempel i sine Studenterdage fik Lyst til at flotte sig, saa var det næsten altid med Dæmper paa. Det kunde jo ogsaa hænde, at han en Gang imellem gik ud med Dame og trakterede paa hende og endog lod sig overtale til at gaa med op. Men det var saare sjælden at han kunde bekvemme sig til at betale hende efter hendes Takst. Gjorde han det, saa fordrede han til Gengæld af hende nogle Nydelser ekstra, der blev beregnet efter en Elskovstarif, han selv havde lavet sig. For „Noget for Noget“ sagde han, og naar saa endelig det højtidelige Øjeblik kom da han skulde rykke ud med de kære Penge, saa søgte han endnu at tilaagre sig nogle Nydelser hos sin Debitor, gjorde Krav paa saa og saa mange Procent Kærtegn og fordrede en yderst nøjagtig beregnet Diskonto, der bestod i „Villighed for Fremtiden.“

I hans Øjne var det kun et godt Bord og Pigebørn, man havde Fornøjelse af at give Penge ud til. De andre Livets Goder skuffede, selv de bedste af dem var dog for intet at regne mod den Lykke man følte ved at vide Pengene ligge velforvarede paa Kistebunden. Hans Paaholdenhed kendte ingen Grænser, den sad ham saa at sige i Klæderne hjemme fra Provinsen

af, hvor den stod højt i Kurs; den gjorde sig gældende i alt, hvad han foretog sig. For at Stearinlysene kunde brænde saa flade som en Skilling brugte han f. Eks. Lyseprofitter. Da han ikke kunde taale Kulos saa lagde han et Par Brændeknuder hver i sin Ende af Kaminen og lod dem ikke komme i Berøring med hinanden, for at de ikke skulde brænde ud. Naar han skulde gøre Indkøb, løb han gærne hele Byen igennem med Tungen ud af Halsen for at spare et Par Skilling og det var en Svir for ham at vide at hans Venner maatte betale mere for samme Genstand end han, bare fordi de ikke som han kendte de rigtige Steder. Dem rugede han nemlig over som en Drage. Naar hans Venner kom til ham og pralede af deres billige Indkøb, som de efter hans Mening havde maattet betale i dyre Domme, gled der et triumferende Smil over hans Ansigt.

Han havde den samme Ejendommelighed som alle Provinsmennesker, at han altid vendte Pengene to Gange i Haanden før han gav dem ud. Han gik ind i Butiken i den Hensigt at købe, undersøgte saa Varerne i alle Ender og Kanter, fandt ogsaa at de vare bedre og billigere end man kunde faa dem noget andet Sted; men naar saa det afgørende Øjeblik kom, blev han alligevel betænkelig, og spurgte sig selv, om han

nu ogsaa virkelig trængte til denne Genstand, om de Fordele, den bød ham, nu ogsaa var alle de mange Penge værd.

Som ægte Provinsmenneske lod han aldrig sit Tøj vaske i Paris; han var bange for at Vaskekonerne skulde ødelægge det med Klor; han sendte hele Historien pr. Jernbane til Beauchamp, — for det er jo noget man vêd, at paa Landet, dér faar man Tøjet baade vasket og strøget saaledes at det ikke bliver spoléret. Men han kunde ikke altid være saa sparsommelig som han vilde. Hans kødelige Lyster spillede ham mangt et slemt Puds. Han var meget ængstelig for at gøre nogen en Tjeneste; kontant laante han saaledes aldrig en Skilling ud; han vilde hellere lade en Bekendt dø af Sult, end han vilde forstrække ham med fem Franks; men naar det ikke kunde være andet, saa inviterede han Manden paa en Middag til en halv Snes Franks for saa fik han da i det mindste selv noget med.

Da han havde boet nogen Tid i Beauchamp døde Faderen og saa var det han gik hen og giftede sig med et grimt, men velhavende Fruentimmer. Med hende fik han en lige saa grim Datter der tilmed skrantede; denne Datter fik han i en meget ung Alder gift med Lambois, der dengang gik i sit seksogtyvende Aar og allerede da sad i en

Stilling, som dér i Byen blev kaldt „lovende.“ Da Ponsart var bleven Enkemand fortsatte han stadigvæk Forretningen, skønt han var opsat paa at sælge den for at kunne bosætte sig i Paris, hvor han mente bedre at kunne udfolde sit Forretningstalent; men det blev aldrig til noget. For kunde han egentlig finde nogen mere taknemmelig Virkekreds andetsteds? Han var den mest ansete Mand i hele Beauchamp, og frygtet af alle. Rigtignok smurte man altid tykt paa, naar hans Navn blev nævnt, men man endte altid med at sige: „Men hvordan det nu er eller ikke er, saa betaler det sig s'gu at være gode Venner med ham.“ Og en Hovedrysten lod én formode, at det ikke var saa lige en Sag, at have Prokurator Ponsart paa Nakken af sig.

Det kunde man ogsaa læse sig til i hans Ydre; hans Teint var lidt vissen og Kinderne var rødfinnede. Næsen sad lidt skævt, en rigtig Opstoppernæse var det; hans hvide Haar var kæmmet nedover Ørene, og saa var han sværlemmet som en Bondemand og havde en jovial, fed Præstevom. Der var noget elskværdigt tiltrækkende i alt dette, man fik formelig Lyst til at betro sig til ham eller til at dunke ham paa Maven i al Gemytlighed. Men vé! de uforsigtige, som vovede det, de bleve snart isnede

af det tin-agtige i hans Blik, af Vinteren i hans kolde Øjne.

I Virkeligheden anede ingen Mo'ers Sjæl i hele Beauchamp, hvad der stak i denne gamle Støder. Ærbødigt saa man op til ham, fordi han repræsenterede Hovedstadselementet i den lille Provinsby og alligevel var en jævn og ligefrem Mand at tale med. Han var og blev Provinsianer trods den Duft af Pariseri som han omgav sig med. Pariser, ja det var dét han var for hele Byen, for hans Sæbe og Pomade, og hans Garderobe kom direkte fra Paris og han abonnerede paa „La vie parisienne“, hvis pikante Tegninger stak Ild i hans alvorsfulde Øjne. Men for at bøde paa al denne Verdslighed abonnerede han ogsaa paa „Molièristen“, et Tidsskrift hvori nogle Bogorme søgte at trænge tilbunds i den „store Komikers“ Privatliv. Han var forresten selv Medarbejder ved Bladet, han gouterede Molières gode Humør og hans Begejstring for denne ubestridelige Storhed, var saa mægtig at han versificerede „Den adels-gale Borger.“ Dette lovende Foretagende havde han haft paa Stabelen i hele syv Aar, og han svedte for at følge Teksten Ord for Ord. Til Gen-gæld høstede han ogsaa megen Anerkendelse for dette Stykke Arbejde. Desuden skrev han Lejlighedssange til Fødselsdage og andre festlige

Højtideligheder og sindrigt forstod han at flette dem ind i Skaaltalerne.

Men Provinsianer, dét var han ogsaa, og det i lige saa høj Grad, for han var paa én Gang Selskabsmand, Gourmand og Gnier. Sine sanselige Tilbøjeligheder maatte han lægge en Dæmper paa, dem kunde han ikke tilfredsstille i saadan en Ravnekrog uden at vække Forargelse; men et godt Køkken, det holdt han paa, og han gav tit en bedre Middag; men heller ikke her fornægtede han sit Gnauseri; han lod Gæsterne sidde i Halvmørke, og han kneb paa Cigarerne. — „Ja det er en Lækkermund denne Prokurator“, sagde Kæmneren og Borgmesteren, der var nær ved at gaa ud af deres gode Skind af bar Misundelse. Disse Traktementer og dette Abonnement paa en Pariseravis var i Begyndelsen for meget af det gode for de gæve Borgerfolk i Beauchamp. Prokuratoren begyndte at faa Navn af Svindler og Ødeland. Men snart erkendte de, at han var én af deres, én der var besjælet af de samme Lidenskaber og det samme Had som de. Han var ikke bange for at give en lille Skandalehistorie til bedste fra hans egen mangeaarige Praksis, men det blev gjort saa fint, med lutter smaa Hentydninger, at ingen direkte kunde beskyldte ham for Mangel paa Diskretion.

Desuden var han et Jern til at tjene Penge

og han priste Sparsommelighed som den højeste Dyd. Det var noget hans Medborgere kunde lide; det passede rigtig i deres Kram, naar han diskede op med sine Teorier som de aldrig blev træt af at høre paa og altid fandt lige ny og slaaende. Dette Æmne var uudtømmeligt for dem; hvor man kom, hørte man ikke tale om andet end Penge; bare der blev nævnet et Navn paa én eller anden, straks fulgte en Op-ramsning af Vedkommendes Formuesomstændigheder, hvad han ejede, og hvad han havde i Vente. De indgroede Provinsianere beraabte sig ovenikøbet paa de afdødes Avtoritet, skumlede over, hvor visse Folks Penge skrev sig fra og takserede dem paa en Skilling.

— Der sidder et brillant Hoved paa den Prokurator, og saa er han Gentleman lige til Fingerspidserne, sagde Byens Honoratiores, og saa er han fuldendt Kavallér, tilføjede Damerne. Men det er Skade, at han saaledes sætter sit Lys under en Skæppe, lød det i Kor. Prokuroren gjorde sig virkelig kostbar, trods al den Smiger der regnede ned over ham; men det var nu af lutter Snuhed, for han vidste godt, at jo mere kostbar han gjorde sig, desto mere Pris satte man paa ham. Han gjorde ofte smaa Afstikkere til Paris paa Forretningens Vegne. Naar han saa var borte gav hans Bysbørn sig

til at kigge efter i „Figaro“, om ikke dette officielle Organ skulde indeholde én eller anden Notits om denne indflydelsesrige Personligheds Ankomst til Hovedstaden; særlig var det Rubrikerne fra „Dag til Dag“ og „Fra den fornemme Verden“ som blev slugt hver Morgen. Men nej, ikke med en Stavelse stod Prokurator Ponsart nævnt. Herover blev de højlig forbavsede, — Borgerne i Beauchamp — det gik over deres Forstand, for naar Bladet kunde bringe Meddelelser om den første den bedste Industriridder og Gøgler, saa kunde det vel nok ofre en Notits paa en Personlighed af Hr. Ponsarts Rang.

Den Glorie, som straaledede om Ponsarts Pande kastede et mildt Genskin paa hans Svigersøn. Denne hed Lambois, og levede nu som Rentier i Beauchamp. Han havde tidligere drevet en større Bundtmagerforretning i Reims, hvorved han havde tjent sig en Formue.

Da han ligesom sin Svigerfader var Enke-
mand og ikke havde noget at tage sig til, fordrev han Tiden med at spadserere omkring paa Landet og snakke med Bønderne; om det just interesserede dem, det brød han sig ikke om; han forhørte sig om Kreaturerne Sundhedstilstand og om hvordan det stod til med Sæden; desuden plagede han Livet af Rigsdagsmændene, Politi-

mesteren og Herredsfogden og alle Sogneraads-medlemmerne for at komme ind i Byraadet; han var Medlem af Valgkomitéen og gik fuldstændig op i sit Kald. Han løb Rigsdagsmændene paa Dørene og gjorde dem Livet saa surt, som det var ham muligt med Valgprogrammer og alskens politiske Forespørgsler. Ved Møderne holdt han nogle forskruede Taler, om vor Tidsalder der skrider henimod Fremtiden. Naar han var færdig med dette Æmne gik han over til det politiske. Han udviklede hvorledes han følte sig overbevist om, at Folkets Repræsentant paa Tinge maatte skatte sig lykkelig ved at staa Ansigt til Ansigt med sine Vælgere og øse fornyet Kraft af deres Barm. Endvidere priste han det suveræne Vælgerfolk der var forsamlet i denne Kreds. Han drev det endog til Aand-righeder. Han kaldte den almindelige Stemmeret for „Fredens Vaaben“ og slog om sig med Citater af Tocqueville og i to stive Klokketimer kunde han køre paa med de industrielle Opfindelser der var til Gavn for Samfundet. Disse Bemærkninger rev altid Tilhørerne med. Det var hans kæreste Drøm, selv at komme ind i Rigsdagen, men havde til Dato ikke kunnet kaste det ærede Medlem af Sadlen; denne var nemlig lige saa dreven som han selv var det, og var stadigvæk paa sin Post. Det var ikke alene

for sig selv, at Lambois stræbte efter denne Udmærkelse, men ogsaa for Julius som han havde bestemt til at gaa Embedsvejen. Naar Julius først havde bestaaet sine Eksaminer, haabede Lambois, ved sine Forbindelser og sin Anseelse at kunne faa ham udnævnt til Underpræfekt eller maaske til Præfekt, ja han gik endog saa vidt i sine Drømme at han troede at kunne faa udvirket hos Rigsdagsmændene en Udnævnelse til Amtmand over Marne Amt.

Og det skulde være hans eget Barn, der skulde komme saa højt paa Straa, han, Lambois, forhenværende Bundtmager, hans Søn skulde byde og befale over sine Bysbørn og blive den højeste Myndighed i sin Fødeby. En saadan Udmærkelse betragtede han i Virkeligheden som en Slags Ophøjelse i Adelsstanden, som kastede Glans over hele Slægten, hvis store Ævner han forøvrigt altid pralede af. — Og var et saadant Aandsaristokrati ikke langt ædlere end selve Fødselsaristokratiet som han officielt rakkede ned paa, men i Smug saa op til?

Men saa faldt Ulykken ind over ham, og gjorde alle hans Drømme til intet. Ved Budskabet om hans Søns Død huggedes pludselig hele dette Væv af Forhaabninger over. Først efter Maaneders Forløb kunde han igen tage sig sammen og atter rejse sig; hans Slægts-

ambitioner skrumpede ind til en personlig Ærgærrighed og dér holdt den sig. Nu brændte han af Begærlighed efter at komme ind i Byraadet, aandede og levede kun for dét, og Skridt for Skridt blev han ledet frem af sin Svigerfader. Fremad gik det, undertiden smaat, men kravle, det gjorde han, haabende paa et gunstigt Valgresultat uden at skulle bringe altfor store Pengeofre, og midt under alt dette, mens han igen søger at rejse sig, saa er det, der pludselig dumper ned over dem en Trusel fra et Fruentimmer der skriger om Rum og Plads for en lille Lambois.

— Julius har maaske i et svagt Øjeblik betroet hende sine Planer, sukkede han smærteligt den Dag han modtog Brevet, hvori denne Kvinde bad ham om Hjælp.

— Ja dér har vi vort ømme Sted, sukkede Prokuratoren, da han læste Brevet og trods de radikale Principer, de bægge traadte i Skranken for, han og Lambois, beklagede de sig nu ynkeligt over, at de gamle Arrestordrer der tillod at putte Folk i Hullet for lignende Forséelser — at de ikke var mere.

III. KAPITEL.

— Spise og drikke godt, det er dog det egentlige her i Livet, tænkte Ponsart, der pligtskyldigst havde spist Frokost i Restaurationen Boeuf à la Mode og som nu sad i Palais Royals Haveanlæg og drak sin Kaffe. Som ægte Provinsianer bildte han sig nemlig ind, at det var det eneste Sted i Verden, hvor man fik uforfalsket Kaffe. Han sad og døsede med Hovedet lænet tilbage og følte en kildrende Træthed, der rislede ham gennem alle Lemmer.

Han havde heller ikke Grund til andet end at være tilfreds. Han havde jo haft Held med sig. Sagen var begyndt saa godt som han kunde ønske det. Straks da han kom til Hovedstaden var han gaaet hen til Kuratoren i Julius' Dødsbo — ikke Spor af Testamente! Derfra var han styrtet hen til Crédit lyonnais,*) hvor alle de mange Penge beroede, som havde kostet ham og Lambois saa mange søvnløse Nætter, — hele Summen henstod urørt. Altsaa var han ude over det værste. For Pigebarnet, som han skulde i Kast med, hende var han ikke bange for.

*) Stort Bankinstitut.

— Jo, jo, det begynder meget godt, mumlede han, mens han pustede Cigarrøgen ud i korte Stød.

Nu, da den første Døs var ovre, begyndte han at filosofere over Tilværelsen, noget der er fælles for visse Mennesker: de begynder aandeligt at tykke Drøv, naar Bugen er fyldt. Og saadan gik det Ponsart.

— Det maa man lade Kvinderne, de forstaar s'gu dog at tage os Mænd ved Næsen, sagde han hen for sig og uden egentlig at ville det, fordybede han sig i denne Tanke, der pludselig var dukket op i hans Hjerne. Den forgrenede sig mer og mere og han tog dem frem, én for én, alle de legemlige Egenskaber, som Kvinden ene har at tilskrive sin sælsomme Indflydelse, der faar selv de fiffigste af os til at gaa i Fælden.

Han kendte det, Ponsart, hvis blodrige Sanser og stærke Hals ikke havde tabt sig med Aarene. Kun Synet var bleven lidt svagere efter de treds, men Kroppen var endnu rank og spænstig. Siden Konens Død led han ofte af Hovedpine. Doktoren sagde, at det var denne evindelige Afholdenhed, som var Skyld i det. Men hvad Pokker skulde han gøre dernede i dette Hul af en Provinsby, hvor han ikke kunde røre sig uden at hele Byen straks vidste det.

De fem og treds havde han paa Bagen, men endnu sad det hede Begær ham i Kroppen. I den Henseende havde Alderen ikke taget paa ham. Derimod havde hans Appetit undergaaet en Forandring paa det sidste. Saaledes havde han tidligere kunnet sætte en Masse forskellige Retter tillivs uden i egentlig Forstand at kunne nyde Bordets Glæder. Dem fik han først Smag for paa sine gamle Dage. Men han var Gourmand, som man bliver det ude i Provinsen. Den lille By havde dannet ham i sit Billede. Hans Sans for Elegance var en Mands, der lever fjernt fra Hovedstaden, en rig Bondes, en Parveny's, der sætter Pris paa alt, hvad der glimrer, selv om det er uægte.

Naar han hjemme i Beauchamp havde faaet sat Maden tillivs, gik han ind paa sit Kontor, hvor han smed sig paa Chaiselongen og blev liggende der i en mild og tilsløret Døs og fordøjede. Hans største Nydelse under en saadan Sièsta var i Fantasien selv at leve med i de galante Æventyr, han havde læst om i det sidst ankomne Numer af „La vie parisienne“. Det gik ham ikke bedre idag i Paris mens han sad og nippede til sin Kaffe; de mest forvovne Scener fra det illustrerede Ugeblad dukkede op i ham.

Den Nydelse, som dette Blad forskaffede ham, var ubetalelig. Det aabnede ham et Ind-

blik i dét elegante Pariserliv, som han selv aldrig havde taget Del i. Han gjorde sig ingen Illusioner med Hensyn til sig selv. Han vidste godt, at det aldrig vilde falde i hans Lod, at nyde den Erotik, som han drømte om. Dels vilde han ikke spendere saa meget og dels vidste han, at han ikke længer var nogen Adonis. Det var et temmelig sørgeligt Resultat at komme til. Og ved Tanken om alt det dejlige, han var udelukket fra, var han tit nærvædet at gaa ud af sit gode Skind af Ærgrelse. — Han var lige bleven færdig med det sidste Numer af „La vie parisienne“; og alt, ligefra de tilslørede Historier og de pikante Tegninger paa de forreste Sider, lige til de blændende Annoncer paa Bagsiden, alt det satte hans Fantasi i Bevægelse. Han fordybede sig i Løjtnanternes galante Æventyr, og kunde slet ikke begribe, at alle disse Erobringinger ikke tog mere paa dem, og ved at læse om de fornemme Damers Fejltrin kom allehaande erotiske Længsler op i ham. Han kunde forresten slet ikke faa i sit Hoved, at Damerne ude i det aristokratiske Kvarter, i den Grad gik over Stregen. Det kunde jo forresten ogsaa gerne være, at det Hele var Opspind; men hvad der var paalideligt, det var Reklamerne paa Bagsiden. De stod der tydelige og klare uden alle Dikkedarer, de gav hans Drømme Næring.

Han indsaa nok, at der var smurt tykt paa, men det maatte jo til for Reklamens Skyld; alligevel laa der dog noget virkeligt til Grund for dem. Og han blev hensat i en salig Stemning ved Tanken om at denne Annonce roste og anbefalede et Produkt, som virkelig var til, som man kunde købe for Penge, kort sagt et Produkt, der ikke var udklækket i en Journalists Hjerne. Der var nu denne Mamillamælk, — ved at læse om den, fortrak hans Ansigt sig til et vellystigt Smil og han kneb Øjnene sammen, og han saa i Tankerne et fyldigt Adamsæble som fik hans Hjærte til at banke af Henrykkelse. Selve hans Skepsis overfor alle de Velgærninger, denne Vidundermikstur lovede, bidrog sit til at føre hans Tanker paa vilse Veje. For nu læste han sig klart og tydeligt til mellem Linjerne i Annoncen, den Maade, hvorpaa Mælken kunde anvendes, men som ikke direkte stod omtalt i Avertissementet. Nu saa han tydeligt, hvorledes den gamle Adam skød Ham, og det ny Menneske stod der ung og frisk som paa Skabelsens første Dag. Han fulgte Fremgangsmaaden lige fra det første Stadium. Skjorten blev smøget tilbage fra Hals og Bryst og Huden blev kælent gnedet ind i den linde Mælk. Først er Brysterne flade, men efterhaanden som de gnides ind hvælver de sig, de rundes og højnes. Og

Pokker tager igen ved hans Tanker, de er forlængst kommet bort fra dér, hvor han begyndte.

Og hans gamle Sjæl der er støvet af Aktstykker og kun vant til Fastespiser, den dukker sig skælvende ned i dette fantastiske Bad af Avissprøjt, hvorfra der bruser Kaskader af Parfumer, der i smeltende Toner synger falske Lovsange til Pris for genvundne og foryngede Hudfarver og rynkefri Pander og for Næser, der befries for røde Finner.

— Jeg er s'gu ikke skabt til at leve i den Suppedas dernede i den Ravnekrog, sukkede Ponsart, der var blændet af al denne Herlighed, som oplod sig for hans indre Øje, og for første Gang følte han, at der i ham boede en Digters Sjæl. Da hans Tanker nu éngang var inde paa det Feminine, kom han ved en meget nærliggende Idéassociation til at tænke paa hin Kvinde for hvis Skyld han havde foretaget denne besværlige Rejse. — Jeg gad dog se, hvordan hun ser ud, Pigebarnet, sagde han hen for sig. Hvis ikke Lambois har bundet mig noget paa Ærmet, saa maa der alligevel være Fut i hende. Hun skal jo have — hvad var det nu han kaldte det, Lambois — Vildkatteøjne, hum! Og saa skal hun jo være Pokkers godt skabt. Ja, ja, han havde dog Smag for de Dele, Julius.

Han forsøgte nu at danne sig et Billede af hende og udstyrede hende selvfølgelig med alle de Yndigheder, som hans ophidsede Hjerne kunde udklække. Da han saaledes havde manet hende frem for sit Blik, kom han til at ryste over hele Kroppen. Men denne altfor abstrakte Nydelse fortog sig snart og der lagde sig igen Ro over hans Sanser. Han saa paa sit Uhr, og da det endnu ikke var Tid til at besøge hende maatte han se at slaa Tiden ihjel paa bedste Maade.

Han forlangte Aviserne, men han kunde ikke holde Tankerne samlede, mens han læste dem. Mellem Linjerne i de tørre politiske Ledere smilte lokkende Kvindeansigter frem og blinkede til ham. Han blev i høj Grad betænkelig over dette Trolleri. Han fandt sig selv latterlig, rystede paa Hovedet, og for at komme tilbage til Virkeligheden saa han sig om i Kaféen; han studerede nøje de tykke Rør, hvorigennem Gasen førtes ned i de prismebehængte Lysekroner, der hang ned fra Loftet. Da han tilstrækkelig længe havde betragtet dette Vidunder og det begyndte at flimre for hans Øjne, morede han sig med at tælle Skéerne henne paa Nysølvbakken paa Bufét'en. Da han var færdig med dét, var han et Øjeblik i Tvivl om, hvad han nu skulde tage sig til. Saa vendte han sig om

mod Vinduerne og saa ud i Haven, der paa den Tid af Dagen laa øde med sine koparrede Statuer og sine snorlige Alléer, hvis Træer havde store Vorter paa de irgrønne Stammer. Lidt længere henne ragede et lillebitte Springvand op fra en Kumme, saa stor som en Underkop. Det Hele lignede en Legetøjsæske, der altid lugter af Fyrretræ og Lim.

Alt dette kedede ham igrunden; han lod igen Blikket søge ind i Kaféen. Den var nu ogsaa næsten tom; to Rejsende sad og røg deres Cigarer og tre Herrer sad garderede bag udfoldede Aviser, og alt hvad man saa af dem var kun Hænderne paa Aviserne og tre Par Ben under Bordet. Henne paa en Stol sad en ensom Opvarter og halvsov og Kasserersken var ifærd med at gøre Regnskab op.

Igrunden kunde han godt lide den hyggelige Tone, der var over Kaféen. Der var noget af dette fra de gode gamle Dage, fra Louis Philipps Tid. Den var forbleven uberørt af Tiden; den gamle Nationalgardes Aand levede endnu herinde i dette Glashus, hvor Tilrejsende og Provinsboere kom og slukkede deres Tørst, uden at give Kaféen Spor af Præg.

Endelig bestemte han sig til at gaa. Vejret var tørt og koldt; hans Anfægtelser fortog sig; Mennesket blev igen til Prokuratoren, Alvors-

manden i ham fik Overtaget. Han var færdig med at fordøje. Han fik pludselig et voldsomt Hastværk.

— Jeg risikerer maaske ikke at træffe hende, sagde han; men Gudskelov at jeg ikke har underrettet hende om mit Besøg; naar jeg saadan kommer lige bus paa hende, kan jeg langt bedre overrumple hende.

Han traskede febrilsk ned ad Gaden. Ved hvert Hjørne undersøgte han de emaljerede Navneplader, for han var bange for at fare vild i dét Paris, som han var bleven fremmed for. Endelig naaede han da Rue du Four, studerede Husnumrene og stansede sluttelig foran en stor ny Bygning. Væggene i Forstuen var overdængede med forlorne Stukornamenter. Opgangen imponerede ham ved sin Bredde. Det Hele gjorde et voldsomt nobelt Indtryk paa ham.

Ærbødigt bankede han paa hos Portneren, og ventede at blive modtaget af en elegant Svejtsers, men istedetfor blev han antastet af en snavset Mandsling med et Bulbideransigt, der gloede arrigt paa ham.

— Bôr Frøken Mouveau her? dristede Prokuratoren sig til at spørge.

— Paa fjerde Sal, tredie Dør for Enden af Gangen tilhøjre, svarede Portneren, og hans Ord fulgtes af en stille Os af Spiritus.

Prokuratoren begyndte at gaa op ad Trapperne, men jo højere han kom des mere fortvivlet blev han; ved tredie Sal var han nær ved at opgive det hele, men tog sig sammen og naaede endelig sveddryppende op til fjerde Etage. Han standsede og tørrede Sveden af sit Ansigt og søgte nu at orientere sig i en Krinkelkrog af en mørk Gang, famlede sig frem langs Væggene, fandt efter længere Søgen den tredie Dør, i hvis Laas der sad en Nøgle. Men da han hverken kunde finde Klokke eller Dørhammer, slog han med Skaftet af sin Paraply et lille diskret Slag paa Døren.

Døren gik op og noget der kunde ligne en Kvinde viste sig i Aabningen. Prokuratoren gik ind i det bælgmørke Værelse. Han præsenterede sig. Tavs skød Kvinden en anden Dør op og de kom ind i et lille Soveværelse; dér var det ikke helt Nat, men Skumring. Værelset fik nemlig Lys fra et lille Vindue, som vendte ud mod en Gaard, der ikke var bredere end en Skorsten.

— Det er en stor Skam, jeg ikke har faaet gjort i Stand endnu, sagde det kvindelige Væsen, der saa helt forbløffet paa ham.

Ponsart gav ved en Haandbevægelse tilkende, at hun ikke skulde bryde sig om det.

— Frøken — — begyndte han formelt,

som jeg allerede har haft den Ære at meddele Dem, er jeg den afdøde Hr. Lambois' Bedstefader. Altsaa, som de maa vide, baade den Afdødes Slægtning og Arving og da jeg desuden møder her som hans Faders Befuldmægtigede, udbeder jeg mig Tilladelse til at eftersé Julius' efterladte Papirer.

Hun betragtede ham paa éngang forskræmt og sørgmodig og stod og vidste ikke, hvad hun skulde svare.

— De vêd vel hvor Julius' Papirer ligger?

— Nej, jeg vêd saamænd ikke hvor Julius plejede at gemme sine Sager; jeg vêd han havde en Skuffe han lagde sine Breve ned i. Men hvor var det nu den var? sagde Sofie og tænkte sig om. Mon ikke det var i Bordet dér.

Prokuratoren nikkede, trak langsomt Handskerne af, og lagde dem paa Hatteskyggen. Da det var besørget, satte han sig foran det lille Mahognitræs Skrivebord der stod, sad og lirkede lidt ved det, indtil han fandt en lille Skriveklap, som han endelig med meget Mas fik trukket ud.

Han havde lidt efter lidt vænnet sig til Mørket derinde, og kunde nu begynde at skimte Møblerne. Skraat ud over Skrivebordet hang et Lithografi af Thiers, Mage til det, der prydede Spisestuen hjemme i Beauchamp. Tilvenstre stod en Seng, hvis Dyner laa hulter til

bulter. Kaminkonsolen stod fuld af Medicin-flasker, og lige bag ved ham stod en lille Sove-sofa, betrukket med blaat Reys, der var falmet. Paa denne havde Sofie sat sig. Prokuratoren følte sig generet ved at have hende siddende der bag ved sig; han drejede Hovedet om imod hende, og bad hende, ikke for hans Skyld at lade sig forstyrre i sin huslige Gerning. Iøvrigt lade som hun var hjemme. Han lagde med Vilje Eftertryk paa „lade“ for derved straks at slaa den rette Tone an; men Sofie syntes slet ikke at have forstaaet Spydigheden, der laa i hans Ord, for hun blev siddende og stirre ufravendt hen paa Kaminen med alle dens Flasker.

— Det bliver en drøj Dyst at bestaa, mærker jeg nok, tænkte Ponsart, hun er mere durkdreven end jeg havde troet. Hun er bange for at gaa i Vandet, naar hun lukker Munden op. — Han vendte sig irriteret om mod Skrivebordet, og blev rød i Kammen af Raseri. Nu gik det op for ham, hvor hun vilde hen: hun dækkede sig bag sin Tavshed. Der var altsaa ikke længer nogen Tid at spille, han maatte sætte Prikken over I'et og gaa lige bus paa, om det saa skulde briste eller bære. — Mon hun har et Testamente mellem sine Hænder? spurgte han sig selv, mens Sveden perlede paa

hans Tindinger af Spænding. Han søgte, at læse sig Svaret til i hendes Ansigt, men det forblev lige stumt. Hendes Øjne var jo aldeles udtryksløse.

— Hvad var saa det for noget Schludder han havde sagt, Lambois, om denne dejlige Kvinde med straalende Øjne! — Han gav sig febrilsk til at gennemrode en Bunke Breve, og fortsatte saa i Tankerne:

... hun er jo en komplet Sjuskedorte. Og er hun fyldig? Hun er jo snarere mager. Gud bevares, hun er meget ordentlig skabt, men der er da ellers ingen Stads ved hende.

Hvis hun havde været en Kvinde, saadan som Prokuratoren havde udmalet sig hende, en buttet, køn Tøs med lystne Smilehuller, med stramme røde Silkestrømper og bitte smaa elegante Atlaskestøfler paa; kort sagt en Kvinde, fra hvis hvide, bløde Barm, der strømmede en Duft af Brunst og Pudder, — saa vilde han have optraadt overbærende og elskværdigt overfor hende, og sikkert have beundret hendes tavse Væsen. Men nu, da han saa for sig en dagligdags Kvinde, klædt i graat og bruntribet Flonelsliv, med et lille blaat Bomuldsforklæde paa og med grove Uldstrømper og udtraadte Sko, blev han besjælet af en hel anden Følelse. Alt hvad der hed erotisk Stemning forduftede

og der kom en Lyst op i ham til at haane dette frække Væsen, der vovede at se saadan ud og saa tilmed være trodsig. „Du gode Gud, hvor maatte han dog have været naiv, den gode Julius!“ Andet kunde han ikke faa ud af det. Pludselig, som han sad, fôr det ham gennem Hovedet, at Pigebarnet jo var frugtsommeligt.

Han tog Brillerne paa, dem havde han nemlig taget af, da han troede at skulle træffe en ung, bedaarende Dame, som han vilde gøre Indtryk paa.

Saa vendte han sig om og tog hende i Øjesyn. Man kunde jo se det paa Hosterne; Ansigtet var skjoldet og Maven bugnede under det blaa Forklæde. Hun havde altsaa alligevel ikke løjet i Brevet.

Sofie kunde ikke begribe, hvorfor Prokuratoren blev ved at se paa hende.

— Har De en Kontrakt? spurgte han.

— En Kontrakt?

— Ja netop. Har Julius ikke sammen med Værten underskrevet et Papir, der sikrer ham Retten til denne Lejlighed paa de og de Betingelser, paa tre, seks eller ni Aar.

— Nej, ikke saa vidt jeg vêd.

— Naa, saa meget desbedre.

Paany vendte han hende Ryggen og denne Gang for at tage alvorlig fat. I en Fart aab-

nede han Brevene, som alle var uden Betydning. Der var ikke et eneste af dem, der gav ham Oplysning om denne Kvinde, hvis Fortid var ham aldeles ubekendt. Med den anden Bunke var det ikke bedre bevendt; den blev han heller ikke klogere af. Han noterede sig et Par Adresser paa Afsenderne, saa kunde han jo altid skrive til dem og raadspørge dem, hvis det blev nødvendigt. Han gennemrodede alting, om det saa var en Bunke kvitterede Regninger.

Der fandtes altsaa intet Dokument, som kunde give nogen som helst Oplysning om den Afdødes sidste Vilje. Men hvem Pokker kunde vide om ikke dette Fruentimmer i Smug havde stukket et Testamente til sig, for saa senere at gøre Brug af det, naar Øjeblikket var gunstigt.

Han sad som paa Naale og var rasende baade paa Julius og paa Pigebarnet.

Nu vilde han ud af denne Uvished, der gjorde det umuligt for ham at realisere sin Plan. Men hvordan skulde han gaa til Værks? Han turde ikke uden videre buse ud med hvad der laa ham paa Hjærte, og saa frygtede han for at blotte det svage Punkt i sit Angreb, nemlig at tilstaa sin Tvivl; desuden var han bange for at gøre hende klog paa noget, som hun maaske ikke en Gang saa meget som havde drømt om.

Men det er jo aldeles utænkeligt, mumlede han, idet han besvarede sin egen Indvending. Endelig tog han en Beslutning.

— Sig mig, mit kære Barn, sagde han og forsøgte at anslaa en hjærtelig Tone, sig mig, er De nu ogsaa aldeles overbevist om, at vor stakkels Ven ikke har efterladt andre Brevskaber?

Den faderlige Tone, hvormed han sagde disse Ord, fik Sofie til at studse; for hun saa samtidig i hans Øjne en isnende Kulde, der slet ikke svarede til det milde i hans Ord.

— Jeg vil ikke skjule det for Dem, vedblev han, jeg er virkelig overrasket over ikke at finde et eneste Ord, ikke en Linje, som vedrører hans Venner. Naar man har Hjærte i Livet — og min kære Julius var ualmindelig fintfølende — saa testamenterer man en lille Present, en Nips-genstand, en Bagatel, denne Kniv f. Eks. eller denne Brevpresser, eller bare en Erindring til de Mennesker, som holder af én. Hvor kan det være, at Julius, der dog havde den nødvendige Tid til at ordne sine Affærer i, at han gaar hen og dør — om jeg saa maa sige, som en Egoist — uden at tænke paa os andre.

Han fikserede hende opmærksomt, han saa Taarerne komme frem i hendes Øjne.

— Men De da, De som har plejet ham med saa megen Omhu, det er dog umuligt, at

han saadan helt kan have glemt Dem? Og han stødte Ordene frem med en næsten harmfuld Inderlighed.

Da han saa hende græde, gik det op for ham, at nu var det rette Øjeblik kommet til at handle. — Nu sætter jeg alt paa ét Kort, tænkte han. Hun er bevæget, meget bevæget og saa giver hun sig nok og tilstaar alting. Og saa har jeg hende.

Løvrigt var han nu saa temmelig vis paa, at hun ikke var i Besiddelse af noget Testamente; det var naturligvis det hun tog sig saa nær. For det faldt ham ikke et Øjeblik ind, at hun kunde græde ved Mindet om sin Kæreste. Da han altsaa var saa temmelig vis i sin Sag, mente han ikke, der var noget at risikere ved at gaa lige bus paa, og høfligt, men bestemt, fremsatte han sit Spørgsmaal, om Julius skulde have efterladt hende et — — Papir.

— Ja, sagde hun idet hun tørrede sine Øjne, det var jo det han talte om, da han mærkede, at det snart var forbi; han vilde sætte lidt ud for mig, men saa var det jo han faldt bort før han fik det skrevet.

— Ja, saadan er nu engang Ungdommen — tankeløs, forklarede Prokuratoren meget alvorligt. Han tav i nogle Minuter og søgte at skjule sin overstrømmende Glæde. Der var faldet en

tung Sten fra hans Hjærte. Nu havde han alle Trumferne paa Haanden. — Ja, vent Du lidt, nu skal Piben faa en anden Lyd, nu skal Du blive storeslem i en Haandevending. Han rejste sig op, og tankefuld gav han sig til at slentre op og ned ad Gulvet; af og til saa han hen paa Sofie, der sad forgrædt og krammede sit Lommetørklæde mellem Fingrene.

— Saadan synderlig raffineret kan han jo ikke have været, Julius, naar han kan have forelsket sig i dette Bondefjols, tænkte han.

Og han underkastede hende et skarpt Eftersyn. Hænderne var skruppede, Pegefingern var prikket af Synaalen og Neglene var afstumpede og svulne fra Vaskebaljen. Og saa ikke Gran af Chic. Det uredte Haar faldt hende ned i Panden; han saa sig mer og mere gal paa hende, saa at Dyret i ham kom op.

— Frøken, sagde han, og stansede lige over for hende, jeg kan lige saa godt tale rent ud af Posen. Hr. Lambois, der ikke er blind for al den Omhu, De i Deres Egenskab af Tjenestepige, har vist hans Søn, mener dog ikke at kunne tillade, at De forbliver boende her. Lejligheden siger jeg op endnu den Dag i Dag. Vi har jo allerede den femtende, saa det er paa høje Tid. Møblerne lader jeg saa hente imorgen. Saa har vi endnu tilbage det Dem

vedrørende Pengespørgsmaal. Hr. Lambois har tænkt, og jeg er forresten af samme Mening, at Julius ikke kunde holde et saa tro og pligtopfyldende Tyende, som De har vist Dem at være, under fem og fyrretyve Franks om Maaneden, en høj Løn, selv efter parisiske Forhold. Vi andre Bønder, tilføjede Prokuratoren en passant, vi har jo Tyendet derhjemme for en meget billigere Penge; men det kommer som sagt ikke den Sag ved. Vi har altsaa idag den femtende. Lad mig se, det bliver femten Dage og saa otte Dages Kostpenge, det bliver i det Hele — lad mig se — — — tre og tredive Franks og fem og halvfjerds Centimer, hvis jeg regner rigtigt. Vil De kvittere for dette Beløb?

Aldeles forvildet rejste den unge Pige sig op fra Sofaen.

— Ja, men De tager fejl! Jeg er her slet ikke som Tjenestepige, De vêd jo meget godt, hvorledes det stod til mellem mig og Julius; jeg er frugtsommelig, og dét har jeg skrevet og . . .

— Undskyld jeg afbryder Dem. Hvis jeg ikke misforstaar Dem, har De været Julius' Elskerinde, saa stiller Sagen sig jo helt anderledes; i saa Fald kan De ikke gøre Krav paa nogetsomhelst.

Dette uventede Syn paa Sagen gjorde hende helt fortumlet.

— Ja ja da, hulkede hun, De tager altsaa ikke i Betænkning at kaste en fattig ung Pige paa Gaden, og glemmer De da rent, at jeg er i Omstændigheder?

— Jamen De tager fuldstændig fejl, De gaar helt uden om Sagen; jeg jager Dem slet ikke bort. Hvis jeg betragter Dem som Tjenestepige, giver jeg Dem jo de reglementære otte Dages Opsigelse, og hvis De vil have, jeg skal betragte Dem som Julius' Elskerinde — det staar der ikke noget om i Tyendeloven, hvordan jeg har at forholde mig. Men lad os ikke staa her og gøre Nar af hinanden. Julius præsenterede Dem for sin Fader som Tjenestepige og denne Rolle spillede De hele Tiden mens Hr. Lambois var her. De forstaar altsaa, at Hr. Lambois var aldeles uvidende om, eller blev i hvert Fald holdt uvidende om dét Forhold, De stod i til hans Søn. Hr. Lambois er desværre for Øjeblikket syg, han lider af Rheumatisme, ellers var han selv taget herind. Istedetfor har jeg maattet overtage dette pinlige Hverv og er rejst hertil for at faa Julius' Sager bragt i Orden. Og jeg kan ikke fortænke Hr. Lambois i, at han ikke har Lyst til at have en Tjenestepige

gaaende herinde, eftersom den, der skulde have Nytte af hende, desværre ikke er mere.

Sofie fik igen et voldsomt Anfald af Graad og kunde først svare ham, da det begyndte at stilne af.

— De aner ikke, hvad jeg har gjort for ham. Jeg har vaaget om Nætterne, og jeg vilde gøre det endnu, hvis han var her, for han holdt saa usigelig meget af mig. Han var et godt Menneske, og han vilde hellere have manglet selv, før han havde ladet mig lide Nød. Nej, nej, det forsikrer jeg Dem, det havde han ikke gjort, han havde ikke slaaet Haanden af en Kvinde, som han havde bragt i Omstændigheder.

— Dette Spørgsmaal lader vi foreløbig ligge, sagde Prokuratoren, der nu følte sig i sit Es. Godt, vi sætter altsaa, at det forholder sig som De siger, vi forudsætter altsaa, at det virkelig er Julius, der har afstedkommet dette lille — Uheld; (ved disse Ord beskrev han en stor Bue med Haanden) det kan godt være, det tvivler jeg slet ikke om, men De forstaar nok, at det ikke passer sig for en Mand i min Alder at fordybe sig i slige prekære Alkovehemmeligheder. — Som han bedst stod og talte, dukkede der en ny Tanke op i ham. — Aa, sig mig forresten, sagde han med en plud-

selig Overgang i Stemmen, sig mig engang, hvor mange Maaneder er De henne?

— Fire Maaneder.

Prokuratoren begyndte at regne efter.

— Lad mig se, fire Maaneder; lad mig — — fire Maaneder. Men dengang var Julius jo allerede syg, og alene af den Grund var han tvunget til at afholde sig fra den Slags Ting, som kun sunde og stærke Mennesker kan hengive sig til. Det er altsaa ikke saa afgjort, at det er ham, som . . .

— For fire Maaneder siden fejlede Julius ikke noget, busede det ud af Sofie, der følte sig krænket over denne Beskyldning. Vi havde endnu ikke haft Bud efter Doktoren. — De véd ikke, hvormeget han holdt af mig!

Prokuratoren strakte Haanden ud imod hende.

— Godt mit Barn, godt, dette er mer end nok.

Det irriterede ham, at han saadan var gaaet i Vandet, han blev gnaven, og søgte nu ad anden Vej at komme hende tillivs.

— Ja, ja, tilføjede han i en bitter Tone, tænkte jeg det ikke nok, at Udskejelser har været Skyld i Sygdommen og fremskyndet det stakkels Barns Død. Jeg tænkte mig det som en Mulighed, men nu har jeg Vished for det.

Naar man ikke har en stærkere Konstitution end han havde, den stakkels Dreng, saa er det uheldigt at træffe paa en Kvinde, som er — er, jo hvorledes skal jeg nu udtrykke mig, altfor kraftig, altfor mørkøjet. Det sidste Adjektiv behagede ham i Særdeleshed; han fandt det baade slaaende og skarpt.

Sofie stirrede paa ham; denne Anklage gjorde hende aldeles fortvivlet, hun havde ikke engang Mod til at svare, i den Grad forekom den hende uhørt, denne Beskyldning. At nogen kunde nænne at vælte Skylden for Julius' Død over paa hende. Det var Takken hun havde for alle sine Opofrelser. Graaden var nær ved at kvæle hende, og hendes Øjne begyndte igen at strømme over af Taarer.

Prokuratoren kunde ikke lade være med at sidde og studere hende. Taarerne forskønnede hende just ikke og saa forekom den ham saa grundkomisk, denne Mave, der blev ved at gaa op og ned i Takt med hendes Hulken. Denne Iagttagelse stemte ham slet ikke mildere; men da den stakkels Piges Fortvivlelse tog til, saa Taarerne nu randt i stride Strømme, mens hun sad paa Sofaen med Hovedet mellem Hænderne, blev han alligevel en Smule blød om Hjærtet, og kunde ikke lade være med at gøre sig det Spørgsmaal, om han alligevel ikke var en Smule

unødvendig haard imod hende ved saadan at smide hende paa Gaden, med nogle faa Timers Varsel. Han søgte at ryste denne Medlidenhedsfølelse af sig, men det vilde ikke lykkes. Han blev gal paa sig selv og ønskede sig langt bort. Hvorfor Pokker havde han ogsaa paataget sig denne Udsmiderbestilling! Men nu gjaldt det kun at klare sig ud af det med Honnør.

Denne Medlidenhedsfølelse, som var kommen op i ham, hindrede ham i at optræde, som han vilde. Ganske ubevidst arbejdede det inde i ham paa at faa Bugt med dette Føleri for igen at komme til at se hende i hendes rette Belysning.

Nu vilde han gaa frem ad diplomatisk Vej; føle hende paa Tænderne. Han gav sig derfor til at spørge i Øst for at faa Svar i Vest.

— Mit kære Barn, begyndte han, jeg vêd ikke paa hvad Maade De er bleven kendt med Julius; det spiller jo for saa vidt heller ingen Rolle her, men, undskyld, jeg taler rent ud af Posen, — han har jo ikke været den første, som har nydt Deres Gunst, saa vi tager maaske lidt vel tungt paa den Sag. For som vi Jurister siger: hvor ingen Skade er sket, kan der heller ikke gøres Fordring paa Erstatning.

Sofie blev ved at græde ganske sagte, og kunde ikke faa et Ord over sine Læber.

Aha! tænkte han, hun protesterer ikke

engang, altsaa har jeg dog gættet rigtigt; Julius har ikke været den første, der har været der. Hun er altsaa en gemen . . .

— desuden, fortsatte han højt, kan De jo nok forstaa, at dette upassende Forhold, De stod i til Julius, ikke kunde vare ved. Det vilde dog alligevel engang være gaaet i Stykker paa en eller anden Maade; enten vilde Julius en skøn Dag være bleven udnævnt til Byfoged i en Provindsby, og det vilde have medført, at han indgik et Giftermaal med en rig og hæderlig Kvinde; eller ogsaa vilde der være indtruffet andre Omstændigheder, som Livet jo er saa rigt paa. Kort sagt, en skøn Dag vilde han dog have set sig nødsaget til at forlade Dem, eller ogsaa vilde De have forladt ham.

— Nej, forsikrede hun, idet hun løftede sit Hoved og saa fast paa ham; nej og atter nej, Julius vilde aldrig have forladt mig. Han vilde have giftet sit Barns Moder, det har han højt og helligt forsikret mig.

— Ho! ho! Din Mær, der var nok nogen der gik i Fælden, mumlede han halvhøjt, og i samme Nu var alle hans Skrupler som blæst bort. Denne Kvinde, der ikke engang havde været uberørt, da hun hengav sig til Julius, hun havde gaaet omkring i Giftetanker! Det vilde have været en Skandale, gentog han for sig selv, en

komplet Skandale! Vi skulde haft denne Trap-petøs ind i vor Familie! Og den blotte Tanke herom, stemte igen hans Humør ned. Han saa i Fantasien Julius føre denne Kvinde ind ad Beauchamps Porte, ind i det fædrene Hjem og hvordan Slægt og Venner vilde stejle over denne Mesalliance. Han saa hende begaa den ene Dumhed efter den anden, kompromittere sig, konversere Byens Honoratiores i et Sprog omme fra Smaagaderne, og enhver vilde i den fine Frue kunne genkende Tøjten. Du forbar-mende Gud, det havde jo været en nydelig Hi-storie! Nu vidste han, hvad han vilde, han havde taget en urokkelig Beslutning.

— Vil De saa underskrive Kvitteringen, spurgte han brydsk, ja eller nej?

Hun svarede med en Hovedrysten.

— Tag Dem iagt, jeg lukker høfligt Døren op for Dem, og De nægter at gaa ud af den; pas paa, at jeg ikke smækker den i for Næsen af Dem. Og da hun blev ved at tie, slugte han sin Vrede i sig, lagde Armene over Kors og fortsatte i en fredelig Tone:

— Vær nu ikke nogen Stivnakke, det kom-mer De dog ingen Vej med. Betänk nu engang! Hvis De nægter at underskrive denne Kvittering, hvad sker saa? De kommer til at ligge paa Gaden uden Tag over Hovedet. Vær nu pænt

fornuftig; om ikke af anden Grund, saa af Hensyn til dette lille uskyldige Væsen, De bærer under Deres Hjærte. Vær nu ikke saa stor paa det at afslaa mit Tilbud, som virkelig er akseptabelt. Det er baade i min og Deres Favør. Altsaa, frisk Mod!

Han holdt Kvitteringen hen for Øjnene af hende. Hun skød den fra sig med Haanden.

— Nej, jeg skriver ikke under. Jeg vil selv opdrage hans Barn, som ogsaa er mit, og . . .

— Og saa bed mig med det samme om at staa Fadder til det og flaske det op, lo Prokuratoren, der ikke kunde bare sig længere, saa komisk forekom det Hele ham. — Men kære lille Ven, sagde han, idet han stak Næsen lige op i Ansigtet paa hende, man siger, det skal være forbudt at eftersøge Faderen — det behøver man nu ikke at være Højesteretsassessor for at vide. — Naa, hvad bliver det saa til, spurgte han efter en lille Pavse, jeg har travlt. For anden og sidste Gang spørger jeg: Hvad vil De gælde for? For Julius' Tjenestepige og i saa Fald kan De gøre Fordring paa tre og tredive Franks og fem og halvfjerds Centimer, eller har De mere Lyst til at gaa for hans Elskerinde? Ja, genér Dem ikke! Men i saa Fald kan De ikke gøre Fordring paa en Døjt. Nu kan De selv vælge.

— Og hvis ikke det kan kaldes et Dilemma, saa maa man kalde mig Mads, sagde han halvhøjt, idet han tog sin Hat og Paraply.

Sofie vidste hverken ud eller ind, i den Grad var hun overvældet og forvirret.

— Ja ja, nu vil jeg se, hvad der er at gøre for mig, slængte hun ud.

— Ingen — ingen Verdens Ting, min smukke Frøken. Nu kan De tænke over det lige til i Morgen Klokken tolv. Længere Frist kan jeg ikke give Dem. Jeg skal nemlig rejse og tager Rub og Stub af Møbler med mig og Nøglen afleverer jeg til Værten. Sov nu paa det. Og lad os haabe, at De i Morgen er kommen paa bedre Tanker.

Han hilste flot og da han saa, hun blev siddende ubevægelig bad han hende endelig ikke ulejlige sig med at følge ham ud. Sagte aabnede og lukkede han Døren — som den fine Mand.

IV. KAPITEL.

Enkefru Champagne var af den Slags Menesker, der holdt af at høre sig selv tale. Munden stod næsten aldrig stille paa hende, enten hun var ude eller hun sad hjemme i sin lille Butik. Hun var en blegfed Dame med graat Haar og med Ansats til Asthma. Altid var hun Fyr og Flamme. I hendes laskede Hud løb der Rynker i alle mulige Retninger, de løb ind under Øjnene og de snerpede hendes Kinder sammen, de dannede et sort Net over hendes Ansigt, som om Aaringers Støv var trængt ind under Huden og havde imprægneret hendes Skind med uforgængelige Striber. Hun var snakkesalig og stor paa det, og svært overbevist om sin egen Betydning. Hun nød almindelig Agtelse i hele Kvarteret, der ansaa hende for en honnet og meget indflydelsesrig Dame.

Hun var de fattiges Forsyn, satte Bønskrifter op for dem og adresserede dem til de store Navne i Frankrig, der mærkværdig nok undertiden lod høre fra sig. Men med hendes egne Affærer gik det kun saa som saa. Henne i Vieux-Colombiergade drev hun en ringe Handel

med Skrivematerialer og Aviser, hvorved hun lige kunde bjerge Føden, og det var alt, hvad hun vilde. Hendes Ærgærrighed gik i en helt anden Retning. Det morede hende at være en levende Adresseavis for hele Kvarteret og blive dyrket som Orakel; alle Sladresøstrene dér i Nabolaget holdt til hos hende. Hendes Butik var som en Slags privat Politistation, hvor der i Stedet for Forbrydelser blev afgivet Rapport om Kvarterets Familieskandaler. Snart var det galt fat med Madam den og den, og snart var det Høkerens Datter, der var bleven taget af Politiet. Og saaledes blev der i den lille Butik holdt nøje Regnskab over alle Kvarterets Synder. Men Fru Champagne lagde ikke Hænderne i Skødet; hvor hun kunde udrette noget godt, dér gjorde hun det.

Øverst paa Listen over de forkomne Eksistenser, som hun protegerede, og anbefalede til fornemme Damers Ædelmodighed, figurerede Fru Dauriotte. Det var en Dame, højt oppe i de treds, mager og rundrygget, hendes Mund var tandløs og rimpet og ud af hendes Ansigt og Øjne lyste den skinheligste Mine af Verden. Tillige var hun en fæl gammel Blodigle, endnu værre til at hænge paa, end disse Tiggersker, som hjemsøger Barmhjertigheden udenfor Kirkerne. Dér kom hun

forresten ogsaa og var svært inde med Præsterne ved Set. Sulpicekirken. Iøvrigt var hendes Tilbedelse ligeligt fordelt mellem Fru Champagne og den hellige Jomfru.

Fru Dauriotte sad just paa en Stol i Butiken og jamrede sig over sine Ben, der ikke rigtig vilde bære hende og ømmede sig over sine Fødder, der var besaat med Knyster. Og som sædvanlig var disse Plader stukne ned i nogle omfangsrige Tøjsko. Fru Champagne lyttede til hendes Klager og rystede deltagende paa Hovedet. Som de sad dér, gav det pludselig et Sæt i Fru Champagne.

— Men der har vi jo Sofie, sagde hun, hvordan er det dog hun ser ud, Pigebarnet?

— Hvor? spurgte Fru Dauriotte, og strakte Hals. Fru Champagne fik ikke Tid til at svare, for idet samme blev Døren revet op og Sofie kom farende ind, aldeles forstyrret og gav sig til at hulke hæftigt.

— Hvad gaar der dog af Dig, spurgte Fru Champagne.

— Saadan maa man ikke græde, forklarede Fru Dauriotte samtidig.

Begge Damerne trængte ind paa hende, tvang hende ned paa en Stol, og nødte nogle Hofmannsdraaber i hende for at hun kunde komme til sig selv.

— Naa, lad os saa høre, sagde Fru Dauriotte, idet hun viskede sig om Munden med sit ene Ærme og mens Damerne var nær ved at gaa ud af deres gode Skind af Nysgerrighed, fortalte Sofie hele den Scene, der var foregaaet mellem hende og Julius' Bedstefader.

Da hun var færdig med dét, sad 'de alle et Øjeblik tavse og stirrede paa hinanden. Fru Dauriotte var den, der først brød Stilheden.

— Den Stud, hvæsedet det ud af hendes Mund, som fra en Sikkerhedsventil. Den Harme, der kogte i hendes gamle Sjæl, skaffede sig Luft paa denne Maade. Fru Champagne, der af Naturen var roligere, sad og funderede. Endelig saa hun i Vejret og spurgte i en forretningsmæssig Tone.

— Naar kommer han igen, ham Bedstefaderen?

— I Morgen Formiddag, svarede Sofie.

Fru Champagne rakte profetisk en Finger i Vejret, og forkyndte med Pathos:

— Vi har ikke et Minut at spille. Stol Du bare paa mig, der skal ikke krummes et Haar paa Dit Hoved. Du er jo frugtsommelig, ikke sandt? — Godt, Familien skylder Dig altsaa Alimentationsbidrag; jeg er just ikke synderligt inde i Juryen, men saa meget kender jeg til den, at man skal ikke lade sig forbløffe.

Saa sandt, som jeg hedder Fru Champagne, skal vi vise ham, denne gamle Tølper, hvor David købte Øllet. Energisk rejste hun sig op. — Min Hat, mit Sjal, raabte hun til Fru Dauriotte, der sad stum af Beundring. I en Fart tog hun Tøjet paa.

— Butiken maa De passe saa længe, min kære Dauriotte. Lad nu være med at græde, Sofie, Du spolerer Dine Øjne; vi skal forresten bare herind ved Siden af i Skrivestuen.

Fru Champagnes energiske Optræden virkede beroligende paa Sofie. Hun holdt op at græde.

— Ser Du, min Pige, denne Ballot, det er et rigtigt rart Menneske, forklarede Fru Champagne, mens de gik ned ad Gaden. Det Menneske kan faa en gammel Mur til at svede Penge, for han er ikke bange, han gaar paa, gør han. Du skal se, han vêd Besked med alting. Naa, der er det, vent lidt, lad mig først faa pustet ud.

Møjsommelig stavrede de to Kvinder op ad de mange Trapper og standsede ved tredie Sal foran en Dør, hvorpaa der sad en skinnende Messingplade, der bar følgende Inskription:

BALLOT.

Fordringer indkasseres.

Døren er aaben.

Det syntes som Fru Champagne aldrig skulde faa pustet ud. — Det er ogsaa drøjt, at have alt det Fedt paa Kroppen, sukkede hun. Hun udstødte endnu nogle smaa hastige Pust, pudsede Næsen, tog sig en Mine paa, som om hun gik ind i en Kirke og lukkede saa Døren op.

De kom ind i en Spisestue, der var indrettet til Kontor. Ved Vinduerne stod to sortmalede Træborde, hvorover to Skrivere sad og ludede; den ene var en gammel én, hvis Kranje var garneret med smaa Hønsedun; den anden var derimod ung, men ligesaa medtaget; han var rachitisk og lodden. Ingen af de to Skrivere værdigede de to Damer et Blik.

— Er Hr. Ballot at faa i Tale? spurgte Fru Champagne.

— Vêd ikke! sagde den graanede uden at røre sig.

— Han er beskæftiget! slængte den unge flot over Skulderen.

— Saa kan vi maaske vente saa længe.

Og Fru Champagne tog selv to Stole, da man ingen bød hende. Tavse satte de to Kvinder sig ned. Sofies Sorg brød igen op og for at skjule det slog hun Øjnene ned. Det begyndte igen at værke inde i hendes stakkels Hoved; hun kunde ikke tænke en Tanke til Ende, saaledes havde det taget paa hende alt det hun havde

gennemgaaet til Morgen. Fru Champagne begyndte at orientere sig. Der stod et graat Skab dér, dér hængte nogle Kort og dér laa nogle sammensnørede Brevpakker. Der var en mandfolkeagtig Lugt herinde, af daarlig Tobak, Støv og fortørret Blæk. Af og til lød Stemmer bag en polstret Dør.

— Der er hans Privatkontor, Ballot, hviskede Fru Champagne sin Protegé fortroligt i Øret; denne interessante Meddelelse syntes slet ikke at gøre Indtryk paa Sofie.

Nu begyndte Fru Champagne at overveje, hvorledes hun vilde fremstille Sagen for Ballot. Da hun var færdig med dét søgte hun efter noget andet, hendes Tanker kunde beskæftige sig med. Hun lod Blikket strejfe rundt i Værelset og lod det tilsidst hvile paa den gamle Skrivers Støvler, hvorfra hun ikke kunde løsrive det; Skafterne var forrevne, Trevlerne i Fjeren var krympede som Orme og Hælene var selvfølgelig skæve. Denne interessante Beskæftigelse virkede imidlertid søvndyssende paa hende, hun var lige ved at falde hen, da Døren i det samme gik op for Hr. Ballot, der fulgte en Klient helt ud paa Gangen med mange ærbødige Buk. Da han kom ind igen hilste han genkendende paa Fru Champagne og bad hende træde indenfor.

Begge Damerne havde rejst sig, da de saa

ham komme og fulgte ham nu paa Taaspidserne ind i hans Privatkantor. Han bad dem høfligt tage Plads og kastede sig flot tilbage i en halvrund Skrivebordsstol, og mens han nonchalant legede med en vældig Papirkniv i Form af en Aare, bad han sine Klienter forklare ham, hvad han skyldte Æren af deres Besøg.

Sofie begyndte at fortælle, men Fru Champagne talte i Munden paa hende, blandede en Masse uvedkommende Bemærkninger ind i Fortællingen, der allerede saa sort nok ud i Forvejen. Ballot kunde ikke finde Rede i denne forvirrede Fremstilling; han vilde fremsætte sine Spørgsmaal ét for ét, han bønfaldt Fru Champagne om dog at holde inde og lade Vedkommende, der nærmest var impliceret i Sagen, forklare sig.

Da det langt om længe gik op for ham, hvad det egentlig drejede sig om, spurgte han hvormed han kunde være Damerne til Tjeneste.

— Men Du Fredsens Gud! udbrød Fru Champagne, der ansaa Øjeblikket for gunstigt til at tage Ordet, vi forlanger kuns Ret og Billighed. Fyren har gjort det stakkels Barn dér frugtsommeligt, han er død og borte og kan hverken gøre fra eller til; det er jo noget vi allesammen vêd. Men Familien, den skylder hende dog minsandten en lille Gratifikation, om ikke til andet, saa til at klare Udgifterne

til Jordemoderen og til at skaffe Barnet en anstændig Opdragelse for. Uf, disse Skurke og Umennesker, der har sagt hende, at de mir nix dir nix vil smide hende paa Gaden, allerede den Dag i Morgen. Er det ikke oprørende. Sig os dog, Hr. Prokurator, hvorledes vi har at forholde os! Hvad kan vi gøre?

— Ingenting, min gode Fru Champagne.

— Ingen — ting? slap det ud af Fru Champagne, der var ude af sig selv af Raseri. Ja dermed er vi Fattigfolk godt hjulpen. Der er altsaa visse Mennesker, som har Lov at bringe andre til Betlerstaven uden at Retfærdighedens Haand kan ramme dem for det?

Ballot gjorde en beklagende Haandbevægelse. — Lejekontrakten lød paa Afdøde, ikke sandt? og Møblerne med? Og desuden har denne Hr. Julius Arvinger. Se disse Arvinger kan i den Retning skalte og valte efter Forgodtbefindende. Hvis De derfor gør Dem Forhaabninger om, at Frøkenen i Kraft af dette efterladte Barn kan tiltvinge sig en Indtægt, saa tager de grundig Fejl, mine Damer. Der eksisterer ikke den Lov i Verden, der kan hjemle dem Ret til at faa Afdøde lovformelig anerkendt som Barnefader.

— Men Du forbarmende Gud! sukkede Fru Champagne.

— Tja, Loven er nu éngang saadan, sagde Ballot smilende.

— Jo, det er saamænd en net én, Deres Lov. Jeg spørger, hvad den duer til, naar den ikke engang berører saadanne Forhold, som Sofies.

— Ja, men det er netop det den gør, den berører Dem, min gode Fru Champagne, den berører dem, og det bedste Bevis derpaa er, at det ad Lovens Vej er forbudt Frøkenen at fordre nogetsomhelst.

Fru Champagne fôr op fra Stolen og dirrede af Raseri.

— Kom mit Barn! skreg hun, kom! og henvendt til Ballot fortsatte hun: man ser nok, at Lovene er lavede af Mandfolkene; alting for dem, ingenting for os, — aa, hvis jeg faar fat i denne Bedstefader, saa kradser jeg Øjnene ud af Hovedet paa ham, det er da det mindste man kan gøre. Og da hun saa Ballots ironiske Smil, kom hun mer og mer i Ekstase, hun svor sig ind i Helvede paa, at dersom et Mandfolk nogensinde tillod sig slige Afskyeligheder ligeoverfor hende, skulde han nok faa noget andet at vide, hun vilde tage en blodig Hævn, selv om det ogsaa skulde koste hende Livet, hun brød sig kun lidt om deres Tugthus, Politi,

Fængsel og Dommere. Saadan blev hun ved i en halv Times Tid.

Smilende hørte Ballot paa alle disse Udfald, han havde straks indset, at der ikke var noget at tjene ved den Sag, derfor tog han det Hele med en vis Gemytlighed. Igrunden var hans Sympati paa Prokuratorens Side, han kunde ikke noksom beundre, hvor snedigt han søgte at klare sig ud af denne Historie.

Under hele denne Scene stod Sofie som fastnaglet og stirrede hen for sig med stive Øjne. Lidelsen havde fuldstændig taget Mælet fra hende; hun havde hele Morgenstunden været i en nedtrykt Sindsstemning, som hun ikke kunde blive Herre over. Hun ræddedes ved Tanken om, at hun fra nu af skulde være hjemløs og staa dér midt i det store fremmede Paris uden dét, hvortil hun kunde hvile sit Hoved. Ved Tanken herom følte hun som et Stik i Hjærtet. Men op ad Dagen forlod denne Sindsstemning hende, og hun gled over i en vag, næsten behagelig Trøstesløshed. Der kom pludselig over hende en Slaphed, som gjorde hende fuldstændig lad, hun døsede helt hen, hun græd ikke mere, og gav sig med Glæde Fru Champagne i Vold, for denne gode Dame tog sig jo af hendes Skæbne. Sammen med denne Dame tog hun levende Del i en Kvindes Skæbne, en ulykkelig

Kvinde, der stod hende selv meget nær, syntes hun, men det var alligevel ikke hende selv.

Men medens de sad inde i Kontoret lagde Fru Champagne Mærke til, at Sofie igen var sunket sammen, og denne Sløjhed irriterede hende.

— Naa, staa nu ikke dér og fald sammen som en Klud, sagde hun i en arrig Tone, og dermed syntes hendes Galde at være sluppen op, hun tog sig sammen og med en tiltvungen Fattethed sagde hun til Ballot:

— Altsaa, Hr. Ballot, det er alt, hvad De har at sige os?

— Ja, desværre, min kære Fru Champagne, jeg beklager meget, at jeg ikke kan være Dem til Tjeneste.

Elskværdigt skubbede han dem hen mod Døren, forsikrede dem om sin Deltagelse og om den store Agtelse, han især nærede for Fru Champagne.

Et Par Minuter efter sad de igen hjemme i Butiken, de to Kvinder, og det Hele saa sort ud, syntes de. Der var ligesom blevet stille indeni dem; til Gengæld var Fru Dauriotte voldsomt oppe, hun rasede alt hvad Remmer og Tøj kunde holde. Fru Champagne sad med Hovedet mellem Hænderne og faldt helt sammen; men engang imellem, naar et skingrende Skælds-

ord naaede hendes Øre fôr hun op og saa sig forvildet omkring og sank saa hen igen. Den Dag var Fru Dauriotte særlig vild paa Kareten, hendes Tanker gjorde de mærkværdigste Krumspring; hun begyndte at snakke om Sofie, men ved en forunderlig Idéassociation gik hun over til at tale om sig selv; da hun en Stund havde kørt paa med dét, begyndte hun at give en Skildring af sin Mand, af sin salig Dauriotte, som hun kaldte ham. Det var forresten en Mand, hvis sociale Stilling hun var uvidende om eller idetmindste lod som hun havde glemt, for naar hun tænkte paa, at han havde blanke Knapper i Frakken, kunde hun ikke med Bestemthed sige, om han havde været Marskalk af Frankrig, Tambourmajor eller noget ved Brandvæsenet.

Blideligt slumrede Fru Champagne ind til Akkompagnement af denne Kaskade af buldrende Ord; det var de stærke Sindsbevægelser, der tog paa hende; hun vækkedes først helt, da en Kone kom ind for at købe en Staalpen. Søvnigt strakte hun sig og kom til at tænke paa Middagsmaden. Klokken var ogsaa mange. Efter en længere Diskussion blev man enige om, at Fru Dauriotte skulde gaa hen paa Restaurationen og hente to Gange Suppe og to Gange Oksesteg til tre Personer. — Saa skal jeg lave

Kaffe, sagde Fru Champagne, mens De henter Mad og Sofie dækker Bord.

En Sned Minuter derefter sad de tre Kvinder bænkedes i Bagbutikken, hver med sin Tallerken foran sig. Hele Møblementet herinde bestod af et rundt Bord, en Vaskekumme, en Ovn og tre Stole.

Sofie kunde ikke faa noget ned, Maden blev siddende hende i Halsen.

— Men hvad er det med mit søde Barn, sagde Fru Dauriotte, der aad som en Tærsker; nu maa Du virkelig ogsaa se at nøde lidt i Dig.

— Men den unge Pige rystede paa Hovedet og gav Titti (Fru Champagnes Hund) det Kød, hun levnede. Og da Fru Dauriotte blev ved at nøde hende, kom Fru Champagne Sofie til Undsætning.

— Lad hende dog være! Sorgen mætter.

Selv havde hun heller ikke Spor af Appetit den Aften; hun proponerede en rød Snaps. Fru Dauriotte gav sit Bifald tilkende ved et eftertrykeligt Nik, hun var forhindret fra at svare, for hun havde hele Munden fuld af Mad; hendes Kinder svulmede som en Basunengels, og Sausen sivede hende ud af Mundvigene.

— Lad os nu se lidt paa Sagerne, sagde Fru Champagne og slukkede det lille Spritapparat. Nu maa Du stramme Dig op min Pige,

fortsatte hun, idet hun skænkede paa Kanden. Hvad har Du saa isinde at gøre imorgen?

Den unge Pige trak smerteligt paa Skulderen.

— Skal vi gaa hen til Værten og bede ham om nogle Dages Henstand, foreslog Fru Champagne.

— Aa, de Storborgere, de hænger sammen som Ærtehalm og vil bare os Smaafolk tillivs, kom det meget dybsindigt fra Fru Dauriotte.

— Ja, Fakta er, at den gamle naturligvis allerede har været der for at faa Møblerne udleveret imorgen, forklarede Fru Champagne. Den Fyr er saamænd i Stand til at have bestukket ham for at smide Dig ud. — Aa, disse Umennesker! men vi taaler ikke at de saaledes sjoffer os, om de saa har nok saa mange Lovparagrafer; den Glæde under vi dem dog ikke. Pludselig holdt hun inde og blev ved at se paa Sofie, der sad og nippede til Kaffen med Theskeen.

— Drik ikke saadan min Pige, saa faar Du ondt i Maven. Da hun havde givet dette Raad, sad hun et Øjeblik og søgte at fortsætte sin Tankegang fra før, men hun kunde ikke mere finde Traaden i den.

— Naa, det kan ogsaa være det samme, sagde hun; men hvad det var jeg vilde sige —

hvor der er nok til to, bliver der ogsaa nok til tre. Jeg ejer ikke saa meget, der kan ligge paa en Negl, men det har jo mindre at sige; hvis de smider Dig paa Porten, min Pige, saa kom Du kuns over til mig. Foreløbig skal Du faa Tag over Hovedet, og saa maa Du forøvrigt tage til takke med, hvad Huset formaar.

Men pludselig spirede en ny Idé i hendes Hjerne.

— Se, Du forstaar jo ikke at tale for Dig, og imorgen skal Slaget jo staa; tror Du ikke, det vilde tage en anden Vending, hvis jeg tog Sagen i min Haand, og lod mig præsentere for Julius' Bedstefader; jeg vilde sikkert ganske anderledes kunne bringe ham til Ræson.

— Hvor De dog er god, Fru Champagne, sagde Sofie med straalende Øjne og kyssede hende, det vilde jeg aldrig selv være faldet paa.

For første Gang syntes hun, at der faldt en Smule Solskin ind i hendes Liv; naar Fru Champagne først tog Sagen i sine Hænder, saa maatte det ende godt, for hun folte sig overbevist om, at Fru Champagne havde en god Forstand og saa havde hun Optræden; selv var hun tungnem og kejtet, det vidste hun meget godt. Hjemme havde hun gaaet for Lud og koldt Vand og i den lille Landsby, hun var fra, havde hun ingen ordentlig Skolegang haft. For-

ældrene havde hundset hende, og saa snart hun voksede til, kom hun ud at tjene. En rig Forpagtersøn lagde sig efter hende, men fik kun sin Vilje med Vold, og lod hende saa siden sejle sin egen Sø. Da hendes Fader fik det at vide, slog han hende halvt fordærvet, fordi hun ikke havde forstaaet at tvinge ham til Ægteskab. Da Opholdet i Hjemmet blev hende uudholdeligt, løb hun bort, kom til Paris, hvor hun tog Plads som Barnepige hos en Familie, hvor hun var nær ved at krepere af Sult.

Ved en ren Tilfældighed traf hun sammen med Julius, der blev indtaget i dette friske, kønne Naturbarn. Hun, som kun var vant til knubbede Ord, blev rørt over den hjærtelige Ærbødighed han viste hende og den Dag han foreslog hende at leve under Tag sammen med ham, den Dag stod for hende, som den skønneste i hendes Liv. Stille og inderligt levede de sammen og Duften var endnu ikke gaaet af deres Forhold, da Julius døde. Hendes højeste Ønske var kun at takkes ham, hun søgte at faa Bugt med alt det kantede ved sit Væsen og han, som af Naturen ikke var som andre unge Mennesker, han som ikke brød sig om Kaféliv eller Nattesjov, han følte sig lykkelig ved at være Genstand for denne unge Piges Opofrelser.

Saa kommer den Dag, da hun bringer ham

det Budskab, at hun er frugtsommelig, og han føler sig lykkelig over at han allerede i saa ung en Alder skal paatage sig alvorlige Forpligtelser.

Men saa er det et Par Dage efter, at Julius bliver meget alvorlig syg og dermed er det ude med deres muntre Samliv; hun gaar nu i en stadig Angst for at alt skal styrte sammen og saa en skøn Dag faar hun en Skræk i Blodet ved at erfare, at Julius' Fader er i Vente. Hvad skal hun gribe til? Hun har lagt sit Hoved i Blød for at værne om deres lille Hjem og sørget for at de ikke anede Uraad hjemme i Beauchamp; saaledes gaar hun med hans Strømper og Mansketskjorter for at de som sædvanlig kan blive sendt snavsede hjem til Faderen; denne aner først Uraad, da han ikke modtager regelmæssigt Brev fra Julius og saa spørger han, hvad der er i Vejen. Den syge samler alle sine Kræfter for at kradse nogle Linier ned, men Brevet er skrevet med saa rystende en Haand, at Faderen bliver forskrækket. Samtidig kommer der et foruroligere Brev fra Doktoren, som har opgivet sin Patient og saa kommer Lambois sporenstregs dertil.

Mens Faderen var der, holdt hun sig ude i Køkkenet og lod, som hun ikke var andet

end Tjenestepige og skønt Graaden sad hende i Halsen mens hun vartede op, søgte hun dog at se ligegyldig ud. Men ikke saa snart var Faderen gaaet hjem paa Hotellet før hun gav sig til at dægge for Patienten og overvælde ham med sine Kærtegn.

Men saa enfoldig hun end var forstod hun dog godt, at Faderen gennemskuede det Hele. Selv om ikke Doktoren pligtskyldigt havde givet ham et Vink om, hvordan det forholdt sig, vilde Lambois dog paa egen Haand snart være kommen efter, hvad der gik for sig. For Tusinder af Smaating forraadte dem. Saaledes var Madrasserne f. Eks. taget ud af Sengen og laa paa Gulvet i Spisestuen. Pige kamret stod fuldstændig tomt. Der fandtes i hele Huset kun ét Vandfad og paa Servanten stod to Tandbørster i ét og samme Glas.

Hun havde været aandsnærværende nok til at tage sit Tøj ud af Klædeskabet; men alle de andre forrædderiske Ting var undgaaet hendes Opmærksomhed; i den Grad havde hun tabt Hovedet i al denne Hurlumhej, der opstod, da Faderen kom dumpende ned over dem. Lidt efter lidt opdagede hun, hvordan det ene Stykke efter det andet røbede hende og nu søgte hun i al sin Kejtethed at skaffe de kompromitterende Genstande af Vejen. Men derved gjorde hun

kun ondt værre. Lambois saa det og forstod. Men han lod som ingenting og var i Grunden sjæleglad over den Omhyggelighed, hvormed hun plejede Julius. Og af Sparsommelighedshensyn spiste han hos dem og gik endog saa vidt, at han nedlod sig til at rose et Par af hendes Retter.

Saalænge Julius levede kom han ikke med nogen Hentydning til den Stilling han vidste hun indtog i det lille Hjem.

Først efter Julius' Død lod han sig saa smaat forstaa med, at han kendte Sammenhængen. Han fandt nemlig i en Skrivebordsskuffe et Portræt af hende, som han overrakte hende med de Ord: — Frøken, jeg overrækker Dem dette Portræt, hvis Plads for Fremtiden ikke er her i denne Skuffe.

I de paafølgende Dage var han saa for-
tumlet af det Slag, der havde ramt ham, at han syntes helt at have glemte hende. Og da Liget var bleven ført til Beauchamp og han var rejst hjem, sendte han hende hverken Penge eller lod høre fra sig paa anden Maade.

Da hun var bleven ene tilbage i det lille Hjem faldt der en usigelig Tomhed over hende. Hver Dag der kom lignede den foregaaende, hun græd sig sløv og faldt til sidst helt sammen.

Hun var syg af Længsel efter den Afdøde og saa tog Svangerskabet paa hende.

Penge havde hun saa godt som ingen af; hun levede for et Par Sous om Dagen. Undertiden kunde der lyse et Haab op i hende om at Julius' Fader vilde komme hende til Hjælp i Nøden. Men han lod stadigvæk ikke høre fra sig. Saa, da den sidste Skilling var gaaet med tog hun sig sammen og skrev et Brev til ham. Fra den Dag Brevet var afsendt, levede hun i en stadig Spænding. „Mon der kom Svar?“ var hendes eneste Tanke. Men i Stedet for Svaret fik hun Besøg af denne grusomme gamle Mand, der vilde smide hende paa Gaden.

Alt var dog ikke tabt endnu; Fru Champagne vilde jo hjælpe hende. Denne Dame var saa veltalende og dannet; og hun havde en saadan Livserfaring, at hun maatte kunne frelse hende. Det var tilmed en selvstændig Kvinde, der var i Vej og saa havde hun været gift paa en reel Maade. Det var nok ikke et stakkels Skrog, som hun selv, som maatte lade sig byde alting. Det var rigtignok hendes Lykke, at hun havde lært Fru Champagne at kende. Det var igrunden begyndt rent tilfældig, hun var kommen dér i Butiken og købt Aviser og Skrivepapir og paa den Maade havde de gjort hinandens Bekendtskab. Tilsidst var det bleven hende en

Vane hver Morgen, naar hun skulde ud at købe ind, at se ind til Fru Champagne og slaa en lille Passiar af med hende. Den Gang havde hun ikke tænkt paa, at Fru Champagne skulde blive hendes eneste Redning. Ved Tanken om de lyse Udsigter svandt nu al hendes Fortvivlelse.

Fru Dauriotte var plat nok til at snakke højt om dét, den unge Pige følte i sit stille Sind.

— Nu er deres Sag i gode Hænder, lille De, og De forstaar vel nok, at Folk, der indtager agtværdige Stillinger i Samfundet, de kommer altid godt ud af det. Man maa ganske sikkert have fremstillet Prokuratoren i et altfor slet Lys, for en Mand, der er saa hovedrig — hun fik paa en Gang den Idé at han sad i Guld til op over Ørene, Prokuratoren — han kunde ikke være noget slet Menneske. Og hendes Respekt for denne Olding, som hun lige indtil da havde haanet, kendte ikke længere nogen Grændse.

Ogsaa med Fru Champagne var der foregaaet en Forandring; hun følte sig stor ved Tanken om, at hun skulde konferere med denne fornemme Herre og blænde ham med sine medfødte Egenskaber som Verdensdame. Hun saa i Tankerne, hvorledes hendes Anseelse dér i Kvarteret vilde vokse, Folk vilde tale om hende med Beundring, man vilde berømme hendes di-

plomatiske Sans og den Anstand, hvormed hun havde optraadt; og jo mere hun fordybede sig i disse Tanker, des stærkere svulmede hendes Hjærte af Stolthed.

— Sig mig, er han dekoreret, spurgte hun pludselig Sofie.

Den unge Pige mindedes ikke at have set noget rødt Baand i Knaphullet. Det var en stor Skuffelse for Fru Champagne, tænk, hvor det vilde have kastet Glands over Konferencen. Men hun forsonede sig snart med dette Uheld, og hendes Bryst bølgede ved Tanken om, at aldrig i hendes Liv var der indtruffet saa gunstig en Lejlighed til at glimre ved sit bedaarende Væsen.

Snart genlød den lille Butik af vild Jubel.

— Skal det være et Glas endnu, mit søde Barn? spurgte hun Sofie. De ogsaa, min kære Dauriotte? Hun lod sig saamænd ikke bede, og rakte Koppen frem i Haab om at faa den fyldt til Randen, men alt hvad hun fik var et Fingerbøl fuldt. Saa drak de alle tre paa hinandens Sundhed og et godt Udfald.

Da Skodderne skulde sættes for var Sofie igen kommen sig; der var ligesom faldet en velgørende Ro over hende. Hun var forvisset om at Sagen vilde tage en god Vending, og hun begyndte allerede at gøre et Overslag over den

Sum, hun ventede sig. Hun beregnede hvorledes Pengene skulde anvendes: saa meget til Jordermoderen, saa meget til Ammen og saa meget til hende selv, indtil hun fik sig en Kondition.

— Men Du gør ogsaa bedst i at lægge lidt til Side, anbefalede Fru Champagne moderligt. Man vêd jo aldrig, hvad der kan ske.

Og som de sad dér omkring Bordet, med Glassene foran sig, glødede deres Kinder og deres Øjne lyste af Glæde; de lo, og de fandt at Livet slet ikke var saa tosset endda. Hunden blev elektriseret af denne Munterhed, den sprang op i Skødet paa dem og viskede dem med sin Hale i Ansigtet. Det fandt de var saa forførdelig morsomt.

Midt i Munterheden knipsede Fru Dauriotte med Fingrene.

— Jeg har en storartet Idé! røg det ud af hende.

Hun rejste sig og gik hen og hentede et gammelt Spil Kort og begyndte saa at lægge en Kabale op.

— Du skal se, i Morgen slaar Din Lykkes Time. Tag af, — nej stop lidt lille Ven, med venstre Haand, for Du er jo ikke rigtig gift, fnisede hun.

Og hun lagde tre Kort op ad Gangen, saa efter om ikke to var af samme Kulør, og naar

dét var Tilfældet beholdt hun dem og lagde det Kort ind i Rækken, som laa nærmest ved hendes Tommelfinger.

— Dér ligger Du, sagde hun, idet hun pegede paa Klørdame; hun er Brunette — det er altsaa Dig. Spardame er ganske vist ogsaa Brunette, men hun kan kun være Enke eller ondskabsfuld Kvinde og det passer jo ikke paa Dig, vel?

Saaledes lagde hun Spillet, som bestod af to og tredive Kort, tre Gange op; for hver Gang, der blev taget af, kastede hun den ene Bunke ned i Skødet. Nu laa der i det Hele sytten Kort paa^t Bordet, for ulige skulde Tallet jo være og saa talte hun med Fingrene, idet hun gik fra højre til venstre. Hun begyndte med Heltinden, Klørdame. En, to, tre, fire, fem! — her standsede hun.

— En Klørni! raabte hun triumferende, dét betyder Penge. En, to, tre, fire, fem — som Du faar af denne Konge, en paalidelig Mand. En, to, tre, fire, fem . . .

— Seks! Du er en Heks. Syv, otte, ni — Politi! bemærkede Fru Champagne spøgende.

Men Fru Dauriotte var altfor optaget af Kabalen til at hun skulde lade sig forstyrre af denne barnagtige Afbrydelse.

— Fem! En Ruderni dér ved Siden af

Kongen — det er en lovkyndig Mand, dét er det. Du kan gaa hjem og roligt lægge Dig til at sove paa Dit grønne Øre. Det staar godt til med Din Skæbne.

— Og i Morgen er atter en Dag, afbrød Fru Champagne hende, idet hun i en Haandevending strøg alle Kortene over til sig. — Se nu I kan komme afsted med Jer, for det er nok snart Sengetid.

Fru Dauriotte lovede at indfinde sig igen, saasnart Butiken blev lukket op. Fru Champagne trykkede hjærteligt hendes Haand, kyssede Sofie paa begge Kinder og raadede hende til at gøre i Stand derhjemme saa tidlig som mulig, at hun kunde være paaklædt i ordentlig Tid, for at Prokuratoren ikke skulde komme bag paa hende.

Selv var hun dybt bevæget som Aftenen før en Fest. Hun tænkte paa at smykke sig med alle sine Kostbarheder, og selvfølgelig iføre sig sin bedste Kjole for at være paa Højde med Situationen. Hun følte sig saa sejersikker og i Tankerne saa hun Prokuratoren overvældes af alle de Foranstaltninger man havde gjort for hans Skyld.

Kunde han andet end føle sig smigret ved denne udsøgte Opmærksomhed?

Han maatte overgive sig!

V. KAPITEL.

I hans Alder at blive taget ved Næsen af en Tøs! — Det var noget, der gik over Ponsarts Forstand. Selvfølgelig fortrød han det. Hvordan var han dog gaaet paa denne Vildmand? Han begreb det ikke, nu bag efter, hvordan det Hele var gaaet til. Han vidste bare, at han var dumpet ind hos Peters,*) havde truffet dette Fruentimmer og saa var det som en usynlig Magt tvang ham til at byde hende paa en Genstand; og saa var han faldet i med hende.

Han havde jo ikke drukket over Tørsten, saa det var ikke i en Rus han havde gjort det. Hvordan var det nu det var gaaet til.

Han lod hele Scenen passere Revy.

Hun var kommen hen og havde sat sig ved hans Bord og givet sig i Snak med ham om Gud véd hvad. Han havde straks gjort hende opmærksom paa, at hun kun spildte sin Tid.

Men hun var blevet alligevel. Saa huskede han, at der var kommet nogle Herrer hen til hende og

*) Bekendt Pariserrestauration, hvor Demimonden holder til.

hilst paa hende; hun trykkede dem kammeratlig i Haanden og talte sagte med dem. Det var jo den naturligste Sag af Verden, den. Mon det skulde have ægget ham, eller gjort ham jaloux? Var det mon ikke fordi han var kommen først til Mølle og nu ikke vilde vige Pladsen for disse unge Kavalérer? Eller var det Trods, der var kommen op i ham? Kunde det ikke tænkes, at det var Forfængelighedens Djævel, som var faret i ham og havde drevet ham til at vise disse unge Lapse, at han endnu kunde hamle op med dem og løbe af med Tøsen? Han sad og gjorde sig selv alle disse Spørgsmaal for dog at finde en Forklaring. Men han kunde ikke finde nogen rimelig. Han kunde ikke forstaa, hvordan han dog var gaaet paa den Vildmand.

Der var en usynlig Magt, der puffede ham ind i al dét, en usynlig Magt der stødte ham lige i Armene paa Pigebarnet. Og det besynderligste ved det Hele det var, at han følte slet ingen Trang til Kvinder, og saa faldt Fruentimmeret ovenikøbet slet ikke i hans Smag. Vejret var desuden tørt og koldt, saa han kunde ikke give Varmen Skylden, denne lumre Sommervarme, der er saa farlig for Sanserne. Hvis der endda over Byen havde hængt denne lave regntunge Himmel, der er saa slem til at hidse Manden

og stille ham værgeløs ligeoverfor Kvinden, der gaar paa Rov.

Nej, nej, al det kunde han slet ikke faa i sit Hoved, hvormeget han saa end ræsonnerede frem og tilbage. Det var og blev ham et ubegribeligt Æventyr.

Og mens Drosken rullede afsted med ham og hende, blev han ved at sige til sig selv, at han var umulig, at det var en frygtelig Vildmand han dér gik paa. Men han havde ikke Mod til at aabne Vogndøren og springe ud. Mekanisk fulgte han hende som en hypnotiseret, uden at stritte imod. Han var kommen i denne forunderlig sløve Stemning, som Folk der er sent ude om Natten saa godt kender, den Stemning, som ingen Psykolog endnu har kunnet forklare.

Og han blev ved at gentage for sig selv: — Hvis nogen saa Dig, aa, hvis nogen saa Dig! Du ligner jo et gammelt Svin!

Mens Damen ringede paa, betalte han Kusken.

Og da han var kommen ind i den mørke Port, begyndte han saa igen at selvironisere: — Du skal se, hun holder nok paa Dig, hun er naturligvis bange for, at Dit skrøbelige Skrog skal falde ned ad den mørke Trappe og knække Halsen. Og naar Du saa først er oppe hos

hende, saa begynder Prelleriet. Jo jeg kender det. Du gode Gud, sikken Idiot jeg er!

Men alligevel var han gaaet med hende op og alt var gaaet for sig akkurat som han havde forudsét. Han var i hvert Fald ikke bleven skuffet, fordi han ikke havde gjort sig overdrevne Forventninger.

Hendes lukseriøst udstyrede Lejlighed imponerede ham. Den var chic fandt han. Møblementet var af Mahogni. Kaminen var indhyllet i imiterede Brokadesgardiner og paa Kamin-konsollen stod et Taffeluhr med Messingarme, hvori der sad nogle rosenrøde Stearinlys som var krøgede af Varmen. Divanen var overtrukken med ophøjet Broderi. Henne paa Spejlkonsollen prangede et Par Nipsgenstande af imiteret saksisk Porcellæn, en Glasopsats og et Par smaa Figurer af Grèvin. Gennem den aabenstaaende Sovekammerdør fik han Øje paa en stor Seng, han blev formelig beruset af al den Elegance, der for ham var Indbegrebet af den mest raffinerede Pariserhygge. Mens hun tog Hatten af, studerede han Viserne paa Taffeluhr, der selvfølgelig var gaaet istaa.

Pludselig gik hun hen til ham og begyndte at tale om den alvorligere Del af Festen: Penge-spørgsmaalet.

Prokuratoren rystede over hele Kroppen

og maatte rykke ud med det ene Tyve-Franks-stykke efter det andet, som hun med den største Ro af Verden pressede ham for, snart med kælne Lader, snart ved at slaa over i en fyndigere Tone. Hver Gang han maatte rykke ud med et Guldstykke, trøstede han sig med, at han nok fik Valuta for Pengene.

For at faa plukket ham til sidste Hvid, placerede hun sig paa hans Knæ.

— Jeg er tung, er jeg ikke? spurgte hun. Skønt hans Ben gav efter, forsikrede han galant, at hun var saa let, som en Fjer.

Hun helmede ikke før hun havde faaet hans sidste Skilling. —

Han aandede først let igen, da han i god Behold var sluppet vel ud af Døren. Havde han saa ikke haft Ret? tarveligere Nydelse havde han aldrig været med til! saadan havde endnu aldrig nogen taget ham ved Næsen! Og mens han i Tankerne gennemgik alle de pinlige Enkeltheder ved denne Scene, kogte det i ham af Harme.

Tænk alle de nyttige Genstande, han kunde have anskaffet sig for disse Penge, istedetfor at smide dem bort til noget saa dumt og væmmeligt Svineri; og mens han rasede mod denne Kvinde, dukkede Billedet af Julius' Kæreste op i ham.

— Ja tag Du Dig nu iagt, min Tøs! nu kommer Turen til Dig, og pludselig blev han glad over at det var gaaet, som det var gaaet, for nu følte han at Medlidenheden ikke mere skulde faa Indpas i hans Sjæl. For den Tort, den anden havde tilføjet ham skulde Sofie komme til at undgælde.

Værten var bleven henrykt over allerede nu at kunne disponere over sin Lejlighed, og efter at han i sin Egenskab af Familiefader havde udtrykt sine Anskuelser om Farerne ved unge Menneskers Udskejelser og om Aarhundredets dybe Fordærvelse, gik han op med Prokuratoren og stillede sig fuldstændig til hans Disposition.

Portneren havde krummet ærbødigt Ryg, mens Prokuratoren havde givet ham Ordre til at lade Møblerne flytte bort, og iøvrigt være ham behjælpelig med at sætte Pigen ud og saa passe godt paa Nøglerne. To Femfranksstykker som Ponsart en passant lod glide ned i Haanden paa denne Bulbider havde gjort ham til det mest forekommende Menneske under Solen.

— Lad mig nu se, tænkte Ponsart, det var ti Franks og saa tre og tredive Franks og fem og halvfjerds Centimer, det bliver ligesaa meget som tre og fyrretyve Franks og fem og halvfjerds Centimer. Naa, hvad var det saa jeg sagde Hr. Lambois — højst et halvhundrede Franks?

Alting var klappet og klart. Flyttefolkene var bestilt til Klokken tolv for at bære Møblerne ned og bringe dem til Jernbanen.

Dog var der endnu én Ting, som ængstede Ponsart. — Var Sofie virkelig den Gaas, hun syntes at være, var det ikke af lutter Durkdrevenhed, hun spillede den tavse og uafsladelig blev ved at flæbe? Der var noget mistænkeligt ved denne klynkende Forskræmthed, og han kunde ikke blive den Tanke kvit, at hun spekulerede paa at rejse ned til Beauchamp og gøre ham Skandale. Disse Tanker havde pint ham og lod ham hverken Rist og Ro, og saa var det da, at han i sin bitre Nød besluttede sig til at opsøge sin gamle Ven Politiassistenten. Denne anbefalede ham til en æret Kollega ved sjette Politistation, og dér erholdt han Tilsagn om at man vilde true Pigen med Rettens Stræng-
hed, hvis hun ikke holdt sig i Skindet. Alt dette gennemgik han i Tankerne mens han sad og spiste Frokost.

Nu gjaldt det altsaa bare om at gaa hurtigt tilværks. Han saa paa sit Uhr — Klokken var allerede mange, han brød op og mens han gik ad Rue de Four til, regnede han ud at han kunde naa Toget og igen trække i Tøfler og Slaabrok inden Aften. Ved Tanken herom

blev han saa vel tilmode, at han glemte alle sine Fortrædeligheder — —.

Portnerens Næse berørte næsten Støvlesnuderne, saa dybt bukkede han, da han fik Øje paa Prokuratoren. Denne begyndte straks Opstigningen; da han naaede op til øverste Etage, standsede han et Øjeblik og pustede. Istedetfor den høflige Banken-paa fra igaar satte han i med et myndigt og kort Slag paa Døren.

Da han traadte ind i Værelset studsede han ved at finde Sofie sammen med en svær Dame.

Denne Dame rejste sig, gjorde et Kniks og satte sig. Hvad Pokker er det for noget, tænkte Prokuratoren, da han fik Øje paa denne enorme Maskine i en skingrende marineblaa Kjole. Nedover hendes svulmede Barm bølgede en Smørhage paa mindst tre Etager.

Prokuratoren spilede Øjnene op, og da han saa Koralperlerne, der dinglede i de karmoisindrøde Ørelapper og det sorte smalle Fløjlsbaand med Kors i, der vuggede sig paa den bølgende Hals, stod det klart for ham, at det ikke kunde være andet end en pyntet Fiskerkælling. Fortrædelig vendte han Øjnene fra hende og fæstede dem paa den unge Pige.

Saa rynkede han sine Bryn.

Sofie var ogsaa i Stadsklæderne og hun havde pyntet sig med alle de Smykker hun havde faaet af Julius; hun saa ligefrem fortryllende ud. Korsettet skød Brysterne op og Kjolelivet sluttede stramt om Hofterne. Alt dette vilde sikkert have gjort Indtryk paa Procuratoren igaar, hendes Skønhed vilde have faaet hans Hjærte til at banke og hensat ham i en erotisk Stemning; nu gjorde det lige den modsatte Virkning. Hun irriterede ham. Synet af denne udstafferede Kvinde førte hans Tanker hen til Gaarsdagens uforglemmelige Æventyr og han kom i en bitter Stemning.

Sofies sjuskede Paaklædning, som igaar stødte ham, vilde have været det eneste, som idag kunde have indtaget ham.

Igaar sjoflede han hende fordi han saa hende sjokke omkring med uredt Haar, idag, da hun gav den med omhyggelig opsat Frisure, vidste han ikke det onde, han ikke kunde gøre hende.

I en brydsk Tone spurgte han, om hun var villig til at underskrive Kvitteringen. Men inden Sofie endnu havde faaet Tid til at svare, tog den korpulente Dame Ordet.

— Undskyld min Herre, at jeg indfletter en beskeden Bemærkning, jeg vil blot tillade

mig at appellere til Deres Æresfølelse. De ser jo, at det stakkels Barn er helt sønderknust over alle de Ulykker, der er styrtet ind over hende; hun vêd hverken ud eller ind. Jeg har saamænd højt og helligt forsikret hende, at De ikke vilde gøre hende ulykkelig. Sofie, har jeg sagt til hende, Hr. Ponsart er en dannet Herre, som ikke vil krænke nogens Ret, ham har Du ikke noget at frygte af. Hvad, er det ikke sandt, at jeg har sagt Dig det?

— Undskyld Frue, men kunde jeg ikke have den Ære at erfare, hvem jeg har Fornøjelsen at tale med?

Den korpulente Dame lettede paa sig og gjorde et Kniks.

— Jeg er Fru Champagne, det er mig, der har det lille Udsalg af Papir og Aviser i Nr. 4. Min salig Mand . . .

Ponsart afskar hende Ordet med en Haandbevægelse, og i den tørreste Tone af Verden sagde han:

— De er formodentlig en Slægtning af Frøkenen dér?

— Nej, det er jeg ikke, men jeg har været hende i Moders Sted, hun som staar ene og forladt i denne Verden.

— Ja, saa har De intet at bestille med

den Sag, vi nu forhandler; det er kun Frøkenen selv jeg har at holde mig til.

Han saa paa sit Uhr og fortsatte:

— Om fem Minutter har vi Flyttefolkene, og jeg gaar ikke herfra, det siger jeg Dem i Forvejen, før jeg har Nøglen i Lommen. Som Følge deraf maa jeg bede Dem pakke Deres Sager sammen og De maa bestemt lade mig vide om De gaar ind paa mit Forslag, — ja eller nej, vil De, eller vil De ikke?

— Har De nu ogsaa raadført Dem med Deres Samvittighed, sukkede Fru Champagne aldeles betuttet.

Prokuratoren fæstede sine Tinøjne paa hende og saa gik hun rent fra Koncepterne. Hun, der ellers var saa godt skaaret for Tungebaandet og aldeles ikke genert af sig, var idag hjælpeløs og kunde ikke faa Munden paa Gled.

Men der var rigtignok ogsaa hændt hende en saa alvorlig Ulykke, nu til Morgen, at det ikke var saa underligt, hun havde tabt Mælet.

Fru Champagne havde i Overmunden to forlorne Fortænder, som hun tog ud hver Aften og lod ligge i et Glas Vand til hun skulde benytte dem om Morgen; men imorges havde hun været saa uforsigtig at lægge Gebisset fra sig paa Natbordet; dér havde Hunden Titti set det

og i den Tro, at det var en Stump Kødben havde den knaset det.

Da hun hørte det knastes mellem Hundens Tænder, hele Apparatet med Tilbehør, var Fru Champagne nær ved at daane af Fortvivlelse. Og da hun nu stod lige overfor Prokuratoren kneb hun Læberne sammen, talte ud af Mundvigene og under hele Konferencen kunde hun ikke et Øjeblik blive den Tanke kvit, at hun ikke ejede Penge skabt til at stoppe Hullerne med. Selvfølgelig var det én af Grundene til hendes vage Optræden; Prokuratorens arrogante Væsen gjorde hende heller ikke modigere. Hun blev aldeles forknytt over hans myndige Tone og midt i al hendes Elegance følte hun sig overset af denne ugalante Herre. Hun havde lige fra iafes udmalet sig i Tankerne, hvorledes han vilde blive slaaet af hendes sikre Optræden og hvorledes der vilde blive udvekslet gensidige Komplimenter.

— Nu har De jo forstaaet mig, ikke sandt? henvendte han sig til Sofie. Denne brast i Graad og da Fru Champagne saa dét, ilede hun hen til den unge Pige og glemmende sin egen Sorg kyssede hun hende og trøstede hende med sine Taarer.

Denne Scene trættede Ponsart; han skar en Grimace og vilde lige til at fare løs paa de

to Kvinder, da hans Øre idet samme opfangede en Lyd, der fik ham til at smile. Det var Flyttefolkernes Træsko, der klamprede paa Trappen.

Et Øjeblik efter dundrede en knyttet Næve paa Døren; Prokuratoren lukkede op og Flyttefolkene kom ind i Kammeret, hver med en lille Kæfert paa.

— Naa, sagde den ene af dem, saa det er den Dame, som laver alt dette Mudder. Den anden stod et Øjeblik og skottede prøvende hen paa Sofies Mave.

— Hvad er den af? sagde han og gik hen imod hende med tindrende Øjne for at tage hende om Livet. Mens denne Scene gik for sig var Sofie sunket halv bevidstløs om paa en Stol.

Med en arrig Gestus jog Fru Champagne Bøllerne fra hende.

— Vand, Vand! skreg hun som en Forrykt og svingede rundt paa Hælen.

— Bryd Dem blot ikke om dét, sagde Ponsart til Flyttefolkene. Tag bare fat, jeg skal nok tage mig af Frøkenen. Lad os bare ikke skabe os. Rasende gik han ind paa Livet af Fru Champagne og ruskede hende nervøst i Armen.

— Skynd Dem nu lidt at faa pakket hendes

Sager sammen, ellers skal jeg selv besørge det. Og nu ingen Dikkedarer.

Nu begyndte han selv at rive Forklæder og Uldtrøjer ned fra Knagerne, smed dem hen i en Krog, mens Fru Champagne grædende gned den unge Piges Tindinger. Endelig kom Sofie til sig selv igen.

Fru Champagne kastede et Blik ud over Værelset og saa nu, hvordan Flyttefolkene, dirigeret af Ponsart slæbte det ene Stykke Møbel bort efter det andet, og pludselig gik det op for hende, at Spillet var tabt; nu gjaldt det bare om at redde Stumperne.

— Aa, Hr. Prokurator, sagde Fru Champagne, idet hun antastede ham paa Trappen, tillad mig et Ord.

— Saa gjerne!

— Naar De altsaa ikke har Spor af Medlidenhed med Sofie, som dog har sat sin Helsen til ved at pleje Hr. Julius, saa lad mig da i hvert Fald appellere til Deres Retfærdighedssands. De estimerer altsaa ikke Sofie som andet end som Tyende, men saa maa De rigtignok ogsaa tage i Betragtning, at hun i al den Tid hun har været hos Hr. Julius ikke har faaet Spor af Løn. Saa maa De i hvert Fald betale hende for den Tid, hun har tjent her,

saa at hun kan lægge sig ind hos en Jordemoder og give Barnet i Pleje.

Hun talte tryglende og dæmpet.

Det gav først et Sæt i Prokuratoren, men lidt efter lidt tog han sig sammen.

— Jeg beklager meget, sagde han, idet han gjorde en højtidelig Haandbevægelse, at jeg ikke kan modtage det Tilbud, De gør mig. De faar nemlig ikke nogen til at tro, at en Pige bliver i et Hus, hvor Herskabet ikke betaler hende; selvfølgelig maa hun have hævet sin Løn hver Maaned, ellers vilde hun forlængst være rendt fra sin Plads; det staar aldeles soleklart for mig. Det er jo overflødigt at bemærke, at man ikke forlanger Kvittering af en Tjenestepige. De ser altsaa, fordi der ingen Kvitteringer findes i Dødsboet, har Frøkenen ikke dermed godtgjort sin Ret til at optræde som Fordringshaver i Boet. For sidste Gang kommer jeg tilbage til det, for allersidste Gang, for jeg er led og ked af stadigvæk at gentage ét og det samme: Er Frøken Sofie villig til at underskrive Kvitteringen, hvorved Uoverensstemmelsen bilægges? I saa Fald udbetaler jeg hende dét Beløb, hun med Rette kan gøre Krav paa.

— Dette her er dog for sjofelt, det er en Skurkestreg, et Tyveri — skældte Fru Champagne, der var ude af sig selv af Raseri.

Uden at svare hende paa hendes Insinuationer vendte Ponsart hende Ryggen.

— Aa, rejs Pokker i Vold, sagde han til Flyttefolkene, der forsøgte at slaa ham for en ny Omgang, og med sammenknebne Øjne og Hænderne paa Ryggen gik han ind i Lejligheden.

En dump Vrede arbejdede sig op i ham. Hvad havde denne Fru Champagne at gøre med en Sag, der kun angik ham og Pigen. Rasende gik han op og ned ad Gulvet og var kun opsat paa hurtigst muligt at faa en Ende paa Historien og slippe bort fra dette forbandede Paris. Det var Æventyret fra i Gaar Aftes, som igen randt ham i Minde. — Bare bort herfra! nu havde han engang sat sig i Hovedet ikke at ville overskride de halvtredsindstyve Franks, det var Maksimum, det havde han sagt til Lambois og han satte en Ære i ikke at have gjort galt Bestik. Han skulde vise ham, at han var den kyndige Mand i Forretningssager. Han gik hurtigere og hurtigere op og ned ad Gulvet. — Han mente nok, han kunde forsvare sin Optræden ligeoverfor sin Samvittighed. Havde hun haft Medlidenhed med ham — hende, den anden, iaftes — nu kunde det gaa lige op. Naar han var som han var, saa var det Fruentimmernes egen Skyld.

Det gik rask fra Haanden for Flyttefolkene

— de tænkte naturligvis ogsaa paa at flaa ham, men pyt, de kunde bide sig i Næsen.

Alle disse Tanker fôr ham lynsnart gennem Hjærnen og overbeviste ham om, at han var i sin gode Ret; derfor kunde Fru Champagne spare sig alle sine Bønner og Trusler, de prelede af paa ham. Og da hun nu mærkede at Slaget var tabt, vilde hun dog idetmindste ikke gaa glip af den Fornøjelse at skælde ham Huden fuld.

— Ja, det vil jeg sige Dem Hr. Prokurator, den Forsmædelse taaler vi ikke — Ordene pib mellem Tænderne — jeg kommer selv ned til Dem, om jeg saa skal vandre paa min Fod, og tro mig, jeg er ikke den, der lægger Fingrene imellem. Jeg kommer med Barnet, jeg skal fortælle overalt, hvordan det hænger sammen, og jeg skal fortælle, at De ikke engang har haft Hjærte i Livet til at hjælpe det ind i Verden — dette Barn, som . . .

— Ho! Ho! er det saadan fat, afbrød Prokuratoren hende; dette Tilfælde har vi ogsaa forudset. — Med en overlegen Mine aabnede han sin Tegnebog. — Se her har vi en Stævning fra Politiassistenten, der beder Frøken Sofie om at aflægge ham en lille Visit. Se, hvis De nu ikke forholder Dem rolig, forstaar De, benytter jeg mig simpelthen af dette Dokument og hvis

Frøkenen skulde faa Rejsenykker, skal dette lille Papir nok betage hende Lysten til det. Og samme Øvrighedsperson staar ogsaa til Deres Disposition, lille Ven! hvis De bliver ved, som De har begyndt. Forresten skal De ikke genere Dem, hvis De har Lyst til det; kom bare ned til Beauchamp, vi skal nok sørge for Logis til Dem; vi har en særdeles lækker Kasjot dernede.

— Hvor det dog er lumpent! mumlede Fru Champagne, der var aldeles forstenet over Prokuratorens Bemærkning. Og i Tankerne udmalede hun sig en uendelig Række af skumle Celler med Rotter og Rugbrød og Vandkrukker, sandsynligvis Reminisencer fra et eller andet taaredryppende Melodrama.

Da Prokuratoren saa den Skræk, der malte sig i hendes Ansigt, gottede han sig over sit Theaterkneb. Hastig forlod han hende og gik ned i Gaarden, hvor man var ifærd med at læsse de sidste Møbler paa Vognen. Saa da alt var i Orden, bad han Portneren komme med op i Lejligheden.

— Aha! vi har endelig givet Køb, sagde han, idet han traadte ind i Kammeret og saa Fru Champagne omstændelig dyppe en Pen i Blækhuset og forsigtig række den til Sofie.

Og med rystende Hænder anstrængte begge Kvinder sig for at kradse nogle utydelige Snirkler

ned i Hjørnet af Dokumentet. Prokuratoren gjorde Tegn til Portneren, at han skulde binde Sofies Tøj sammen, saa tog han selv Kvitteringen og foldede den sammen, den Kvittering, hvori Sofie erklærede at have tjent som Tjenestepige hos Hr. Julius Lambois og hvori hun tilstod at have modtaget Restbeløbet af sit Tilgodehavende, og attesterede herefter ikke at kunne gøre Krav paa nogetsomhelst.

Naa, nu skal Du have ondt ved at presse os, min Tøs, tænkte Prokuratoren, idet han paa Kaminkonsolen lagde Beløbet, som havde ligget aftalt siden igaar.

— Kan jeg ellers gøre noget for Damerne, saa er jeg til Tjeneste.

Derpaa vendte han sig om til Portneren og bad ham bringe Sofies Tøj ned i Gaarden.

— Nej, Prokurator, nej og atter nej, det bringer Dem aldrig i Verden Lykke, stønnede Fru Champagne, der nu tog Sofie i Armen og trak hende mere død end levende med sig. — Nu har Du vel alt, hvad der er Dit? spurgte hun, idet hun løftede Laaget op paa en Kurv, som den unge Pige selv havde pakket.

Sofie nikkede og langsomt gik de to Kvinder ned ad Trappen.

Da Ponsart endelig var bleven Herre paa Pladsen, udstødte han et Lettelsens Suk.

— Ja, sikken et Bryderi man har her i denne Verden, mumlede han og for at stramme sig op, tændte han sig en Cigar og lod Blikket dvæle paa de nøgne Vægge, mens han spankulerede op og ned ad Gulvet, der flød med Papirstumper og Klude; dette Roderi saarede hans Renlighedssands; rent vanemæssig begyndte han at sparke dette Opryd hen i Retning af Kaminen. Under denne Manøvre faldt hans Øje paa en omhyggelig sammenlagt Lap Papir; nysgerrig tog han den op og læste den igennem. Det var en Recept. „Tag to Dele Kirsebærbrændevin“, stod der, „samt én Del nux vomica til fem Dele destilleret Vand“. Denne Opskrift syntes han, han skulde kende; han gennemrodede sin Hukommelse og fandt ud, at det var et Middel til Fosterfordrivelse.

Det maa saagu være noget for hende, Pigebarnet, tænkte han. Han aabnede Vinduet ud til Gaarden, ventede til begge Kvinderne kom ned fra Trappen og gav sig saa til at hoste. Da de saa op, slap han Recepten; langsomt flagrede den ned for Fødderne af dem.

Men jeg vil saagu have min Ryg fri! tænkte han mens han lukkede Vinduet. Han gjorde endnu en Runde i Lejligheden for at forvise sig om, at den var fuldstændig tom. Saa lukkede

han omhyggeligt Døren i Laas, afleverede Nøglen til Portneren, og gik sin Vej.

VI. KAPITEL.

Otte Dage efter Prokurator Ponsarts Hjemkomst til Beauchamp gik Lambois nervøst op og ned i sin Dagligstue.

Det var lige i Skumringen.

Af og til saa han utaalmodig hen paa Tafeluhret. — Endelig hørte han Klokken ringe og skyndte sig ud i Forstuen, hvor Prokuratoren allerede var ifærd med at hænge sin pelsforede Overfrakke op paa et Hjortegevir, der tjente som Knage. Han var den Aften i et usædvanlig straalende Humør.

— Naa, hvad er der paa Færde? De gør mig jo helt bange, sagde han, idet han fulgte med Lambois ind i Dagligstuen, hvor Spillebordet stod og ventede.

— Aa — det er ikke andet end jeg har faaet Brev fra Paris angaaende denne Pige-historie.

— Naa, er det ikke andet, sagde Ponsart

og fortrak Munden til et haanligt Smil. Jeg troede, der var skét en Ulykke.

Den overlegne Maade, han tog det paa, gjorde Lambois lidt lettere om Hjærtet.

— Det er bedst, vi faar læst Brevet før de Fremmede kommer, sagde Ponsart, idet han skævede længselsfuldt hen til de fire Stole, der stod opstillede om Bordet.

Han satte Brillerne paa, skød en Stol hen foran Kaminen og satte sig magelig tilrette. Foldede saa Brevet ud og forsøgte at tyde nogle Kragetær, der var skrevet paa glittet Papir, saa at Blækket paa sine Steder var løbet ud.

Min Herre!

Jeg vover at tage mig den Frihed at rette disse Ord til Deres Ædle Hjærte, idet jeg bønfaller Dem om at være mig behjælpelig. Siden den Dag Her Ponsart kom til Paris og tog Meubelerne med sig, har Sofie ikke havt et Sted at hvile sit trætte Hovede til, derfor blev hun optaget i Huset hos mig som Barn af Huset. Og hun var vel Værdig dertil min Herre ifølge sit Gode Hjærte, omendskøndt Her Ponsart ikke lod hende vederfares Retfærdighed som hun fortjendte, men alle Mennesker kan nu en Gang ikke være Fine Folk og behage alle Mennesker . . .

— Sikken Stil, og sikken Orthografi! udbrød Prokuratoren. Men lad os springe dette Tøjeri over og komme til Sagen Naa, dér har vi det:

. . . . Sofie har aporiteret paa en højst uheldig Maade. Hun var inde i Bagbotekken hvor jeg altid plejer at forrette mine huslige Gjærninger og saa fik hun pluselig nogle voldsomme Veer. Fru Dauriotte . . .

— Hvad er det for En — Fru Dauriotte? spurgte Lambois.

Prokuratoren forklarede, at han var aldeles uvidende om denne Dames Eksistens. Derpaa fortsatte han:

Fru Dauriotte troede først ikke at det var en Abort, hun troede, at det Stød hun havde faaet ved at blive jaget bort af Her Ponsart var gaaet hende i Blodet og hun rendte hen til Abotekeren for at hente Hyldethe som skulde kaages saa det skolde og denne Damp skulde Sofie indaande for at den kunne borttage det Vand hun havde i Hovedet. Men Veerne var i Maven og hun pintes saa hun skreg som om hun skulle kvæles. Saa blev jeg bange og rendte hen i Canettegade hos Jormoderen, som jeg fik med mig og som sagde at det var en Abort. Hun spurgte om hun var falden eller om hun havde drukken Absint eller Sevenbum: jeg sagde nei men at hun havde haft en voldsom Sorg.

— Bare til Sagen, spring det Sludder over, snærrede Lambois utaalmelig, ellers bliver vi jo ikke færdig før de Fremmede kommer, og vi behøver jo ikke at sætte dem ind i denne dumme Historie.

Prokuratoren sprang en hel Side over og fortsatte:

. . . saadan døde hun. Men nu da jeg har sat mit Guldkors i Pandt og ogsaa mine Ørenringe har jeg kundet betale Abotekeren og Jordemoderen men jeg har nu ikke flere Penge og Fru Dauriotte heller ikke; hun har foresten aldrig nogen. Derfor beder jeg Dem paa bægge mine Knæ min Ædle Herre! ikke at forlade mig, jeg beder Dem om at hun ikke maa puttes ned i en Fællesgrav som en stakkels Hund, Her Julius som elskede hende saa højt ville græde hvis han hvidste hvor ulykkelig hun er. Jeg beder Dem send mig Penge til at begrave hende for.

Idet jeg stoler paa Deres Ædelmodighed . . .

— Etcetera, etcetera, vrængede Prokuratoren — og det er undertegnet: Enkefru Champagne.

Lambois og Ponsart sad en Stund og stirrede hinanden stift i Øjnene. Saa med ét trak Prokuratoren paa Skuldrene og uden at sige et Ord rejste han sig, gik hen til Kaminen og

purrede op i Gløderne; satte Brevet paa Spidsen af Ildrageren og stak den ind i Baalet. Rolig stod han og saa til mens Brevet forkulledes.

— Saa, nu er det dér, hvor det hører hjemme, sagde han idet han satte Ildrageren paa sin Plads i Stativet.

— Dét Frimærke kunde hun have sparet sig, bemærkede Lambois, der igen fik skudt Hjertet op i Livet, da han saa hvor roligt Svigerfaderen tog det.

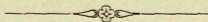
— Naa ja, nu er hun borte og dermed er hun gaaet ud af Sagaen, sagde Ponsart. Og efter en lille Pavse føjede han til i en overbærende Tone: — Og nu skal vi heller ikke mere bære Nag til den stakkels Pige, trods alt det Bryderi vi har haft for hendes Skyld.

— Nej sandelig, der er ingen af os, som har villet denne Kvindes Død, hvor grovt hun saa end har forsyndet sig mod os. — Lambois stod et Øjeblik og betænkte sig og fortsatte saa i en selvbekrejdende Tone: — Mon det alligevel ikke er en Smule egoistisk af os at tage hendes Parti, fordi hun ikke kan gøre os mere Fortrød? Mon vi ikke skulde være bleven en Smule sentimentale ved dette Dødsbudskab, min gode Ponsart? Jeg sætter nu hun ikke var gaaet hen og død, vilde hun saa ikke paany

have styrtet et ungt Menneske ud i Fordærvelsen og igen stiftet Ufred i et Hjem.

— Jo, dét vilde hun ganske sikkert, svarede Ponsart; saa vi har slet ingen Grund til at fælde Taarer ved hendes Grav. — Den Slags Kvinder er nu engang en Fare for Hjemmene, saa det er ligefrem et Held, naar én af dem falder bort. Desværre er der nok foruden hende — destoværre!

— Ja, der er saamænd ti for én, bekræftede Lambois og han sluttede denne Gravtale med en sørgmodig Hovedrysten.

*Den franske Titel paa „Bryderier“ er:
Un Dilemme.*

Læs mere om projektet på:

www.kb.dk/EOD

www.books2ebooks.eu

Om EOD-projektet

“eBooks on Demand” (EOD) – på dansk “eBøger on Demand” – er et europæisk samarbejdsprojektet, der blev indledt i 2006. Det omfatter 14 national- og universitetsbiblioteker fra hele Europa og finansieringen sker bl.a. via EU.

Projektet har gjort det muligt for brugere af Det Kongelige Bibliotek at bestille ældre bøger som eBøger på nettet via REX. På længere sigt vil brugere på denne måde få adgang til millioner af bøger på nettet fra europæiske biblioteker leveret i digital form som søgbare PDF-filer – såkaldte eBøger.